

AZ ÉLET ÉRTELME
Kentenich József atya gondolatai

AZ ÉLET ÉRTELME

Kentenich József atya gondolatai

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2010

A mű eredeti címe:
P. Josef Kentenich: Des Lebens Sinn
Schönstatt Verlag, 1969

Fordította:
Baka Gabriella (1-6. fejezet)
Vissiné Berényi Edit (7-16. fejezet)

Idegennyelvi lektor:
dr. Csermák Kálmán

Anyanyelvi lektor:
Hajduné Szabó Ágnes

ISBN 978-963-88469-2-1

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2
info@schoenstatt.hu • www.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: dr. Endrédy István
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • www.PalasthyBt.hu
Nyomás: OOK-Press Nyomda • www.ookpress.hu
Felelős vezető: Szathmáry Attila

Tartalom

Előszó a magyar kiadáshoz	7
Előszó	11
A legmagasztosabb	13
Én Istenem, én mindenem	16
A másik megszólításának igénye	23
Mária vezérsillag és út.	28
Nézd, a te Anyád	33
Isten szövetséget köt	43
Máriának szentelve	49
Ő előbb szeretett minket	58
Az Atya megmetszi a szőlőt	63
Szeretetből áldozat	67
Krisztussal elveszni az Atyában	73
A mennyországért	80
Istennel – Istenért	83
A Szentlélek erőterében.	86
Istennél	89

Előszó a magyar kiadáshoz

Ez a kis kötet Kentenich atya válogatott gondolatait tartalmazza. Alapvető szempontokat jár körül, keresi életünk értelmét – keresztény szemszögből.

Mindenekelőtt Istenhez fűződő kapcsolatunkról szól, mely személyes kapcsolattá válik, ha mi is úgy akarjuk. Arról az útról szól, melyen kísérőnk személyesen az Isten, aki szeret minket, aki formál és nevel minket, aki kihozza belőlünk a legjobbat, és megmutatja nekünk, hogy miért vagyunk. Istennek szüksége van ránk. Ő, aki maga a Szeretet, el szeretné nyerni viszonszeretetünket.

Ezt a könyvecskét 19 évesen kaptam ajándékba. Ez volt első találkozásom Kentenich atya gondolataival és Schönstatt-tal.

Akkoriban intenzíven kerestem életem és egyáltalán a világtörténelem értelmét. Abban az időben nem voltam biztos benne, hogy kérdéseimre az egyházban találom meg a választ.

Kentenich atyának ezt a könyvecskéjét mohón olvastam el – többször is. Ha akkoriban nem is értettem meg mindent, nagyon sok kérdésemre mégis választ találtam benne. Kezdtem megsejteni, hogy valami egészen nagy dologról szól. Éreztem, hogy itt a teljességről van szó. Ez lényem legmélyén megérintett és megszó-

lított. Jórészt ez az oka annak, hogy hivatásomat Schönstattban találtam meg, és hogy utamat Mária-nővéreként járom.

Amikor most, sok év után átlapozom e könyvecskét, és megnézem, hogy mit húztam alá akkoriban, azt látom, hogy mindenekelőtt azokat a helyeket jelöltem meg, ahol az Isten ügye iránti teljes odaadásról van szó.

„Ha tényleg egészen Istené vagyok, ha Őt egész létemmel, szívem minden idegszálával szolgálni akarom, akkor bensőm legmélyén semmi sem nyugtalaníthat igazán, a legsúlyosabb megszégyenítés sem, ha képes vagyok azt mondani magamnak: ez eszköz ahhoz, hogy Istennek megmutassam: az övé vagyok, örömet akarok szerezni neki.” (80. oldal)

„Vajon a szentmise az atyai akarat iránti maradéktalan odaadás forrása volt-e eddig számunkra az Üdvözítő által, Benne és Vele?” (79. oldal)

„A szentmisében egyesíthetem gyermeki odaadásomat az egyszülött Fiú végtelen önátadásával, és Vele együtt keringhetek az Atya körül.” (80. oldal)

„A szüntelen ima a szív imája, a szív hajlandósága, hogy mindenütt igent mondjon arra, amit Isten akar, és nemet arra, amit saját kívánságaink követelnek a Jóistentől való eltávolodásunk miatt.” (91. oldal)

„Lelkünk nem csak hasonlítani akar Istenhez, cselekedeteiben és gondolkodásában nem csak Istené akar

lenni, hanem el akar Benne merülni, egy akar Vele lenni, amennyire ez egy teremtmény számára csak lehetséges.” (91. oldal)

„Amikor a mennyei Atya szeret, akkor teljesen magáénak akar tudni engem. S mivel oly sok rossz van bennem, ez nem megy másként – fájdalmat kell okoznia, ha szeret. De ezt mint Atyám teszi. És ha nemes lélekkel Hozzá hű akarok maradni, a szenvedések közepette is biztosnak kell lennem benne: mindez szeretetből történik.” (65. oldal)

„Az Atya jön és megmetszi a szőlőt, keresztet és szenvedést küld, hogy még szorosabb kapcsolatba kerüljünk az Üdvözítővel, és így több gyümölcsöt teremjünk a lelkek megmentésére.” (67. oldal)

„A Jóisten egészen birtokolni akarja gyermekét, Ő »féltékeny« Isten. Nem hagy nekünk mindaddig nyugtot, amíg egészen szabaddá nem válunk önmagunktól.” (66. oldal)

Szívből kívánom és kérem, hogy Kentenich atya szavain keresztül Isten hasonlóan mélyen és hatékonyan érintse meg e könyvecske minden magyar olvasójának szívét, és ajándékozzon nekik útmutatást és erőt.

2010. április 2-án,
az óbudavári Schönstatt-szentély
felszentelésének 5. évfordulóján

Gertrud-Maria Erhard nővér

Előszó

A könyvben szereplő aforizmák Kentenich József atya, a Schönstatt-mozgalom alapítójának írásaiból és előadásaiból származnak. Azt az igazságot teszik érzékletessé, hogy életünk értelme az Istennel való egyesülés beteljesedése a szeretetben.

Kentenich atya alapvető törekvése az volt, hogy a lehető legtöbb embert elvezesse ehhez a célhoz, és megmutassa, hogy önmagunk Máriának szentelése a legbiztosabb út a háromságos Istenhez.

Ajándékozzanak szavai valódi bölcsességet, táplálják szívünkben a szeretet tüzét, és adjanak bátorságot, hogy újra és újra neki merjünk vágni e meredek útnak.

1969-ben,
Gyümölcstől Boldogasszony ünnepén

A legmagasztosabb

A Jelenések könyve drámai képekben számol be az Isten által irányított történelem menetéről, de beteljesedését is szemléletesen tárja elénk. Ezáltal felfedi a benne rejlő, Isten által rendelt értelmét: az Isten és az ember szeretetegységének beteljesülését, melyet a menyasszony és a vőlegény menyegzői lakomájának képével mutat be. Az idők végén mindketten nyitottak egymásra és egymás befogadására, mindketten ugyanazzal a vágyakozó kiáltással sietnek egymás felé: „Jöjj!” Egymásban és egymással örök, felbonthatatlan szeretetközösségre lépnek. Ez a világtörténelem minden eseményének és minden emberi sorsnak legvégső célja.

Tisztán kultúrfilozófiai szempontból lehetségesnek kell lennie annak, hogy a Jóisten¹ olyan férfiakkal és nőkkel ajándékozz meg minket, akik meghatározó személyiségekként testesítik meg magas katolikus eszményeinket, akik megtörik a mai idők nyomását, megnyitják, folytatják és beteljesítik a személyes szabadság, a szabad, örömteli Istennek való odaadás új korszakát.

Szeretetünket, fenntartás nélküli odaadásunkat kell életünk beteljesedésének tekintenünk, nem pedig külső tevékenységeinket és érdemeinket. Nem ezek a fontosak. Minden a szeretet legmagasabb fokán múlik.

1 Kentenich atya szándékosan használja a Jóisten (der liebe Gott) kifejezést, ezzel is hangsúlyozva, hogy Isten a szeretet Istene, minden tétének a szeretet a mozgatórugója.

Számunkra most és mindenkor az a legfontosabb, hogy minél mélyebben megragadjuk Schönstatt titkát. S vajon mi ez? Önmagunk teljes kiszolgáltatása, teljes odaadás az örökkévaló Istennek. Ez közösségi életünk legmélyebb értelme: elszakadás saját magamtól, és odaadás az örök Istennek az Ő világra vonatkozó tervei érdekében.

Mi a legszebb s a legértékesebb, amit a Jóisten nekünk ajándékozhat, mi a legnagyobb s a legmagasztosabb? Létünk, életünk, szeretetünk és gondolkodásunk feloldhatatlan belegyökerezése az odaát levő, a másik, az isteni világba.

Maradéktalan odaadás Istennek! Fenntartás nélküli odaadás Istennek! Ez a legvégső, ez a legmagasztosabb dolog!

Az a lehető legnagyobb mestermű, a legistenibb, legnagyobb szerűbb dolog, ha rendíthetetlenül, biztosan állunk az isteni világosságban – a hitben; az Istenben való bizalomban – a reményben; az Istenben gyökerező erőben – a szeretetben.

A szentség nem az erkölcsi jóságban áll, hanem gyámtalanságunk beismerésében és az Isten iránti teljes odaadásban.

Van-e annál nagyobb dolog, mint amikor egy ember, aki régóta küzdött önmagával, küzdött Istennel és a Szűzanyával, végül megadja magát?

Nincs nagyobb dolog annál, mint amikor egészen a Jó-
istennek ajándékozhatjuk magunkat.

Nincs annál keserűbb, s egyben édesebb nagyság,
mint a mindig készségesen, egyszerűen kimondott
igen Isten akaratára.

Csak egy nagyságot, egy vágyat ismerjünk: hasonlóná
válni a Megfeszítettnek!

Milyen kicsinyek vagyunk mi mindnyájan, és milyen
nagyra válunk az egyszerű hit által, az egyszerű, Is-
tennek és a Szűzanyának való önátadás által!

Csak az örökkévaló dolgok méltók rá, hogy kinyúj-
tsuk értük kezünket. Az örömök elmúlnak, a keresztek
elmúlnak. Csak egy marad: az Isten és az isteni dolgok
iránti hősies odaadás.

Mindig ez a legvégső: el önmagamtól – oda Istenhez!
Önmagam teljes elengedése, önmagam teljes odaaján-
dézása!

Ha elemezzük korunkat s annak mozgató erőit azért,
hogy jobban Istenhez tartozhassunk, akkor megtettük
a legfontosabbat, hogy Schönstatt betölthesse célját.

Mi a legfontosabb? Az Istennel való állandó kapcsó-
lat, szövetség és egység. Ha arra törekszünk, hogy má-
soknak megmutassuk Istent és a drága Szűzanyát, ha
egyenként és családként is szentségre törekszünk, ak-
kor ez életünk nagy apostoli cselekedete lesz.

Én Istenem, én mindenem

Ma már nem szolgálhatunk két úrnak, s holnap még kevésbé. Vagy teljesen az isteni hatalom vagy teljesen az ördögi hatalmak oldalára állunk. Hogyan mondhatunk igent az isteni hatalomra? Ha rendíthetetlenül állunk az isteni világosságban, az isteni bizalomban és az isteni erőben.

Minél inkább látjuk, hogy Istent mennyire száműzik a mai világból, annál inkább éreznünk kell a sürgetést, hogy életünk középpontjává, legfontosabb kincsévé tegyük Őt.

Korunkban arra vagyunk hivatva, hogy egész szívünket, egész személyiségünket az örök Istennek ajándékozzuk.

Szükséges, hogy különleges buzgósággal hangsúlyozzuk Istennel való kapcsolatunkat.

Mi a legfontosabb? Hogy ráérezzünk Istenre, hogy megízleljük Őt, és teljesen ráhagyatkozzunk. Ha ráérezzünk Istenre, mindenütt a helyes értékrendet fogjuk alkalmazni. Ha megízleljük Istent, mindenütt Őt fogjuk keresni. Ha ráhagyatkozunk, akkor magunkat úgy adjuk oda Neki, ahogy Ő adja oda magát nekünk. Ezek az adományok olyan ajándékok, amelyekre égető szükségünk. Rendkívüli kegyelmek nélkül nem nyerhetjük el őket.

Mi mindenben Istent akarjuk keresni, megtalálni, és szeretni.

Megpróbáljuk megragadni Istent, mert Benne élünk, mozgunk és vagyunk. (Szent Pál)

Istentől, Istenért, Isten elé, Isten felé! Isten áll életem kezdetén és annak végén is.

Hol van a mi hazánk? Isten szívében! Isten az örökkévalóságból, az Ő szívéből csak egészen rövid időre küldött minket idegenbe, s az a néhány nap, amit ezen a világon töltünk, idegenben töltött idő. Minden napunknak annak jegyében kellene teltie, hogy idegenben vagyunk!

Szeressük Istent mélyen, mint életünk középpontját.

A legszebb, amit Isten belénk ültetett, az a szívünk, s ennek a szívnek újra és újra egyedül csak az Örökkévalóért, a Végtelenért kell dobognia.

Isten és az Ő ügye! Minden más mellékes!

Életem értelme az, hogy fenntartás nélkül Istenhez tartozzam, és azt válasszam, amivel leginkább örömet tudok Neki szerezni.

Végső soron Isten az a pont, egyedül Ő, amely mindent magához vonz, s amely felé az ember szíve legmélyén törekszik. Őnélküle sohasem lesz elégedett. Mikor elajándékozza önmagát, Isten szívébe törekszik, mint a folyam, amely minden akadály ellenére az

óceánba siet. Ezért szól így a legfőbb, és legfontosabb parancs: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! Ez az első és legnagyobb parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. (Mt 22,37-39; Mk 12-30-31; Lk 10,27)

A szeretetből fakadó odaadásnak négyféle feladata van. Olyan erő, amely elold, egyesít, hasonlóvá tesz és mozgásban tart. Elold és elszakít saját énünktől, egyesít szívet a szívvel, míg mindkét szív egy ütemre dobban. Az egymást szeretőket csodálatos módon egymáshoz hasonlóvá teszi, s óhajaikat és kéréseiket korlátlan, kölcsönösen megindító és teremtő erejű hatalommal ruházza fel.

A végső cél mindig ugyanaz: én Istenem, én minde-nem! Nem mintha mostantól mindentől gépiesen meg kellene válnunk, nem! Mindent, ami Istené, magunkkal viszünk az Atya szívébe! De a végső út, a végső cél az isteni vezetés és az emberi engedelmesség számára is ugyanaz marad: hazatérni az Atyához!

Az az „örök gyermek”, aki szíve mélyéig természetfölöttivé vált. Ez nem azt jelenti, hogy annyira természetfölöttivé kell válnunk, hogy ne legyünk természetesek. A kegyelem mindig az emberi természetre épít, képes rá, hogy tökéletesítse természetünket, s általa természetünk felülemelkedhet önmagán.

Ha örök gyermekek, ha örök fiatalok akarunk lenni s azok is akarunk maradni, bele kell mélyednünk az iste-

ni dolgok, az örökkévalók kutatásába, és minden mást mellékesnek kell tekintenünk.

Mikor vagyunk örök fiatalok, örökre frissek, akkor is, ha testünk összeroskad? Akkor, ha az élő, háromságos Isten bennünk uralkodik és győzedelmeskedik.

Teljes odaadás! Úgy is mondhatnánk, hogy egészen gyermekké kell lennünk, lényünk legmélyéig.

Egyre tudatosabban arra kell törekednünk, hogy Isten teljesen uralkodjék szívünkön, hogy szentté legyünk, hogy belső vágyakozásunk s a bennünk megszülető új ember születésének fájdalmai egykor eljuttassanak minket a teljes érettségre, hogy megistenüljünk, hogy közösségként már itt a földön de még inkább az örökkévalóságban visszatükrözhessük Istennek és a drága Szűzanyának dicsőségét.

Ha egy teremtmény – legyen az akár a legnemesebb és legtökéletesebb ember, akin a szívünk minden rezdülésével csüng – zavaróan közénk és Isten közé lép, hogy elvonjon minket Tőle, és betöltse az Ő helyét, akkor így figyelmeztet az Ige: „Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek.” (ApCsel 5,29) „Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám.” (Mt 10,37)

Amikor az Üdvözítő így szól hozzám: „Örök szeretettel szerettelek” (Jer 31,3), akkor nekem is így kell szólnom hozzá: örök szeretettel szeretnék viszontszeretni. Még ha az akaratunkat meg is zabolázzuk, akkor is oly sok minden próbálja elragadni szívünket.

Az evilági dolgok még korántsem veszítették el számunkra csábító erejüket. A teremtmények is, akik csupán Isten képmásai, magukénak akarnak minket. Ma fenntartás nélkül és végleg az égbe vezető út mellett, fenntartás nélkül és végleg a szentség útja mellett döntünk.

Te vagy az én Istenem és mindenem! Ezért szükséges az állandó önmegtagadás elvi és gyakorlati okokból egyaránt.

Ha sikerül szívünk mélyéből természetesen, egészséges lélekkel kimondanunk: „Én Istenem, én mindenem”, akkor tökéletesen elértük életünk és törekvéseink célját.

Ha Isten hangját létem legapróbb részeiből is kihallom, akkor egész valómat, akaratomat és minden cselekedetemet Istentől való teljes függésben kell kibontakoztatnom. Rajta kell csüngjön szívem, akaratom, értelmem. Tudom tehát, hogy egész lényem teljesen Tőle függ, akaratom teljesen neki van alárendelve.

Akaratunk, gondolatvilágunk, mindenünk Istennek, Krisztusnak, a Szentháromságnak való maradéktalan önátadásra törekszik és utána sóhajtozik.

Ha teljesen Istenhez tartozom, ha Istent egész lényemmel, szívem minden rezdülésével szolgálni akarom, akkor bensőm mélyén semmi sem nyugtalaníthat.

Ha a Jóistennek való teljes odaadást komolyan veszem, akkor elveszítem magam Őbenne. Elveszítem

magam Benne, hogy újra tökéletesen megtaláljam magam. E mögött az a meggyőződés áll, hogy sehol sem vagyok olyan boldog, mint az Isten örök mindenhatóságának, bölcsességének és szeretetének való kiszolgáltatottságban.

Adjuk át magunkat egészen Istennek, ugorjunk a teljes bizonytalanságba s egyúttal mégis a teljes biztonságba.

Isten minden gazdagságát annak a léleknek ajándékozza, amely kiszolgáltatta magát neki; és olyan mértékben ajándékozza meg, amennyire az be tudja fogadni Őt. Győzedelmességének egy darabkáját Isten neki ajándékozza. Amennyire az a földön csak lehetséges, az üdvösség egyfajta bizonyosságát nyújtja számára.

Az Üdvözítő egy belső hanggal hívogatja a lelket: Légy az én egyetlen kincsem! Tartsz maradéktalanul énhozzám!

Szent Kristóf sok urat szolgált, míg megtalálta Krisztust. Nem vagyok-e én is hozzá hasonló?

Már teljesen az Üdvözítőnek szolgállok, és csak Neki, mert nincs senki, aki nagyobb lenne Nála.

Ahogy Te felemésztetted és legyőzted magad, ó Jézus, úgy akarom én is felemészteni és legyőzni magam, hogy végül az én Istenem és mindenem lehess.

A keresztyén felebaráti szeretet mindig a két ember közötti kölcsönös lelki egységre törekszik, és arra,

hogy lelkileg egymásban lakozzanak, anélkül hogy emiatt elveszítenék Istennel való kapcsolatukat. Az emberi „te” mint megszólítás mindig Isten bizalmas megszólítása is.

Ma kezdem el, ma szeretném újra a szerető Istennek szentelni életem.

*diebe ist die größte
Großmacht im Himmel
und auf Erden.'*

J. K.

A szeretet a legnagyobb hatalom égen és földön! J. K.
(Kentenich atya kézírása)

A másik² megszólításának igénye

Az ember lényegéből fakadóan egy másik személyre irányul, s ezért arra van szüksége, hogy közösségre leljen, odaajándékozza és kiárassza önmagát.

Énünk csak egy másik személynek való odaadás által, azaz passzív befogadottság és aktív lelki befogadás által válik belsőleg éretté és teljessé, teherbíróvá és teremtvé. Az ilyen személyes kötődések énünk és a másik személy között annyira lényegesek, hogy semmi nem pótolhatja őket. Egyszerűen az ember lényének teljességéhez tartoznak.

Amíg itt a földön járunk, áteredő büntől terhelt természetünk korlátai miatt önmagunk megőrzése és elajándékozása, magányunk és másik felé fordulásunk egymással szüntelen feszültségben áll. Ebben a feszültségben az egyensúly megteremtésére törekszünk.

A szeretet nemcsak lemond önmagáról, azaz számos önös kívánsága kielégítéséről, nem elégszik meg a másik személynek való nemes odaadással sem; hanem azt is szeretné, ha elfogadná, és viszonzná. Különböben nem talál el oda, ahová igyekszik: a másik szívébe.

Ha az emberek egymást természetes módon szeretik, akkor ennek gyökere egyrészt mindig az egyenlőség, másrészt az egyenlőtlenség abban az értelemben, hogy képesek egymást kölcsönösen kiegészíteni, és szüksé-

2 Kentenich atya az „én” és a „másik személy” kifejezések helyett az „én” és a „te” szavakat használja.

gük is van erre. Tehát nem hordom magamban az élet teljességét. Természetemnek, mely a szeretetre irányul, szeretnie kell. Ha nem szeret, akkor beteg.

Ha nem tanultunk meg eléggé szeretni, akkor valami lényeges hiányzik életünk teljességéből.

Szívünk és a másik személy szívének valódi közössége, összeolvadása és cseréje csak akkor válik lehetségessé, ha énünk teljes valóját kibontakoztatja és önzetlenül átadja azt a másiknak. Csupán a másik személyre végsőkig nyitott és magát eltékozló odaadás hatásként juthat el a személyiség saját önállósága végső kiteljesedésére és a teljes érettségre.

Nem létezik jobb hely a világon, ahol az ember otthonra találhatna, mint egy nemes és tisztalelkű ember szíve.

Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy az ember természetéből fakadóan hogyan viszonyul a vele kapcsolatban lévő másik személyhez, aki kiegészíti, beteljesíti és hozzásegíti őt a teljes érettséghez. Először – mint az könnyen belátható – nyílt és szabad tekintettel, személyiségének leglényegével fordul a másik ember felé. Ugyanakkor azt is érzi, hogy önátadása ellenére űr tátong benne, betöltésre váró üres hely. Egy olyan hely, amely messze túl van minden teremtet valóságon, egy ember fölötti hely, amely magáé az Istené. Emberi természetünk végső soron Istenbe akar belekapaszkodni, beleveszni, beleáramlani, azt akarja, hogy Isten befogadja, igent mondjon létére és megerősítse őt.

Az emberekkel – emberi gyengeségeiken felülemelkedve – szálljunk fel Isten szívébe!

A kicsiny emberi szív oly nagy, oly végtelenül nagy, hogy sohasem elégszik meg azzal, ha embernek ajándékozza oda önmagát, legyen az akár a legnemesebb mind közül.

Nincs olyan tisztán földi dolog, amely be tudja tölteni és ki tudja elégíteni az ember szívét. Természetesen egészen más, ha a földiekben az égieket szeretem.

Minél több valódi szeretetet ajándékozunk egymásnak, annál inkább felkészítjük egymást arra, hogy higgyünk az Isten irántunk érzett igaz szeretetében.

Ha sok meleg, nemes és erős emberi szeretet kaptunk és ajándékoztunk, akkor magától értetődő, hogy szívesen elhisszük azt, amit a kinyilatkoztatás Isten szeretetéről elmond.

Miért van az, hogy sok ember nem hiszi, hogy a Jóisten szereti őt? Mi ennek a legfőbb oka? Az, hogy nagyon kevés ember kapott igazán mély szeretet.

A végső nyugvópont a lélek számára csak Isten, a nagy isteni Személy karja és szíve lehet. Csakis ez lehet. Amikor lelkünket emberi karok és szívek fogadják be, akkor végső soron és leginkább Isten karjainak és szívének visszatükröződését keressük. Ha ezt nem találjuk, akkor a lelkünk fáradt, sebzett és beteg lesz: honvágytól szenved, és szemünk láttára hervad el.

A zsoltáros ezt kérdezi Istentől: Mi az ember, hogy lehetekintesz rá? (Zsolt 144, 3) A válasz így hangzik: az ember az a lény, akinek szüksége van rá, hogy ki mondja: „én” és „te”, aki szeretetet akar adni és kapni, aki azt akarja, hogy Isten szeretettel tekintsen rá, aki azt szeretné, hogy Isten befogadja, megerősítse és felhasználja őt, és akinek Istenre szeretettel kell tekintenie, ha nem akar elszorvadni.

Az Isten iránti természetes vágy három forrásból, mint egyetlen kútból csillapítható: Isten lényünkhöz való közelségéből, abból a tényből, hogy mi magunk is Isten egyetlen, eredeti s örök gondolatát testesítjük meg és abból, hogy emberként Isten képmásai vagyunk.

A kegyelem révén az ember titokzatos módon részesedhet az isteni természetből, pontosabban részt vehet a Szentháromság belső isteni életében, általa Istenhez válik hasonlóvá és egyesül Vele. A kegyelem egy új rendbe, a természetfeletti rendbe emeli őt, és sokkal bensőségesebben és szorosabban kapcsolja Istenhez, mint pusztán „Isten teremő akarata”.

Csak a hit mutatja meg és fedi fel előttünk az embert teljes nagyságában és Istenhez hasonlatos dicsőségében. Ha az ember kegyelem nélkül csak szolgál, csak teremtmény, csupán szolgálója Istennek, akkor a kegyelem és újjászületés által – a lelkünk mélyén megszólaló belső hang tanúsága szerint – Isten gyermekévé lesz a gyermekek minden dicsőségével, jogával és kötelességével. Így az ember Isten barátja, Isten jegyese, Jézus Krisztus testének tagja és az Ő testvére, a Szentlélek temploma és a háromságos Isten otthona

lesz, a Szentháromság kicsiny temploma, amely a Szentháromságnak van szentelve, és akiben benne lakozik. Igen, a háromságos Isten képmása lesz és titokzatos módon nem csupán gondolkodásmódjában, hanem egész életével egyesül vele.

Mivel a természetes istenismeret és az Isten utáni természetes vágy – Aquinói Szent Tamás szerint – csupán általános, elmosódott képet közvetít úgy, ahogy Isten azt természetünkbe beleírta, természetünk könnyen félrevezethető lehet, és összetévesztheti Istent a bálványokkal. Ilyen esetben nem marad más hátra, mint a bálvány bátor szétzúzása, bújjon akár egy dolog vagy eszme mögé, lebegjen előttünk akár a legvégsőbb és legfőbb állam, művészet vagy tudomány képében, rejtőzzön akár egy nő, a pénz vagy a becsület álarca mögé. Amilyen mértékben szétzúzzuk, leleplezzük a bálványokat, olyan mértékben kell vágyainkkal közvetlenül Istenhez fordulnunk. Ez nem lehet nagyon nehéz annak számára, aki szereti Istent, és aki Belőle és Ővele él.

Mária vezércsillag és út

A Szűzanya lényéből fakadóan mindig az örökre, az istenire, a természetfölötti valóságra irányul.

Mária teljesen odaadta magát Istennek. Tudjuk, hogy egyedül Krisztusért teremtetett és hogy feltétel nélkül kiszolgáltatta magát Neki és az Ő művének.

Amikor a Szűzanya előtt térdelünk, és látjuk, hogyan árad élete egyedül Istenbe, az megérinti a mi legmélyebb vágyainkat is.

Máriát minden eretnecség legyőzőjének nevezik, az évszázadok folyamán csodálatosan annak bizonyult. A jelenkor eretnecségeit is térdre fogja kényszeríteni. Saját személyiségének példájával s kegyelmek közvetítésével viszi ezt végbe, ami során nagy, erős személyiségeket formál és nevel, akik elég bátrak ahhoz, hogy hozzá hasonlóan az árral szembeússzanak, akik készek magukat teljesen kiszolgáltatni Isten megváltó művének és merik magukat eszményeikért keresztre feszíttetni. Tapasztalatunk szerint Mária ilyen nagy személyiségeket nevel, és eszközként használja őket a szellemi harcban, az élet küzdelmes területeire vezeti őket: a családba és munkahelyre, utakra és utcákra, a politikai életbe és az üléstermekbe.

Nevelői feladata Máriát arra ösztönzi, hogy segítsen nekünk, és neveljen minket, hogy a rémisztő bizonytalanság és félelem révén, amely elkerülhetetlenül rátört a nemzetekre, mielőbb megszabaduljunk mindentől,

ami nem Isten, és csak Őbenne keressük és találjuk meg végső biztonságunkat és nyugalmunkat – hazánkat és otthonunkat.

A szép szeretet Anyjának nincs más célja és fontosabb feladata, minthogy szeretetünket rendbe tegye, azaz hogy mindenkit, aki szívét neki ajándékozta, saját példája nyomán a mindent betöltő isten- és emberszeretet teljes értékű gyermekévé tegyen.

Mária gondoskodik arról, hogy a vele kötött szövetség, amely természetszerűleg az Istennel kötött szövetség következménye, az Úr Krisztussal és a minden könyörület és vigasztalás Atyjával kötött szövetségként nyilvánuljon meg a Szentlélekben, és tökéletesen átformáljon minket Krisztusban.

Mária csak Istenért és az Ő ügyéért él és cselekszik. S ha magához vonz bennünket, akkor csupán azért teszi, mert Isten úgy akarja, és mert szívében vihet el minket a legkönnyebben, leggyorsabban és legtökéletesebben Isten szívébe, s ott Krisztus hasonlatosságára formálhat minket.

A Szűzanya minden gyermekét szívében viszi el az Atya szívébe.

Azon az úton kell Istenhez jutnunk, amelyen Isten az emberekhez jött. Az út neve: Mária. X. Pius szerint ez a legkönnyebb, legbiztosabb és legrövidebb út ahhoz, hogy életünket Krisztus példája szerint alakítsuk, és hogy az Atya megragadhassa bensőnket.

A szentek formálják leginkább a kereszténység szellemiségét. Életükkel bizonyítják leginkább a bevált út jelentőségét: Márián keresztül jutunk Jézushoz.

Köztudott, hogy Mária hivatása mindörökké az, hogy Krisztust a világra hozza. Ez kettős feladatot von maga után: Mária tevőlegesen részt vehet Isten gyermekeinek életre hívásában és nevelésében is.

A Szűzanya küldetése a végső időkben különösen sürgetően kerül előtérbe. Ennek oka könnyen belátható. A világ szörnyű fizikai, erkölcsi és vallási katasztrófái miatt vált Isten gyermekeinek életre hívása és nevelése is rendkívül nehézzé. Ezért az ilyen idők erősebb odaadást igényelnek Mária iránt, valamint tökéletesebb hajlandóságot és nagyobb nyitottságot az ő nevelői feladatára. Ezekben annál könnyebben részesülhetünk, minél nagyobb hittel szemléljük, és minél inkább elismerjük Máriának az üdvösség tervében és az üdvtörténetben betöltött szerepét.

Az Üdvözítő és áldott Édesanyja az isteni terv szerint szeretetükben, életükben, sorsukban és feladatukban a legbensőségesebben fonódnak össze most és mindörökké.

Isten Márián, állandó segítőtársán keresztül akar működni, tehát általa tevékenykedik. Mária viszont nem tevékenykedik az Úr helyett. Védi, láthatóvá teszi és erősíti mindazt, amit Isten elvégez bennünk.

A Szűzanyának az objektív üdvösségtervben betöltött szerepe a legmélyebb, leghathatósabb, minden időközön

átívelő oka a neki való fenntartás nélküli odaadásunknak.

A Szűzanyánál mindig is teljesen ki volt zárva annak a veszélye, hogy Isten és közénk álljon. Ahogyan egész lénye Istenre irányul, úgy irányunkban is csupán egy feladatot ismer: meg akar szülni minket Isten számára, és a lehető legtökéletesebben Krisztus hasonlatosságára akar alakítani minket.

A drága Szűzanyának ajándékozom magam, hiszen tudom, nem tart meg engem önmagának. Nem is tehet másként: mindent, amit neki ajándékoznak, továbbajándékoz. Így hát neki ajándékozom magam, hogy általa egészen a háromságos, hatalmas Istenhez tartozzam.

Ha szeretem a Szűzanyát, akkor egész szívemet neki ajándékozom. Akkor azt kell szeretnem, amit ő szeretett. Miben áll az ő nagysága? Istennel való kapcsolatában és abban, hogy Istenen kívül semmihez sem ragaszkodik. Jó, ha ilyen értelemben tudatosítjuk magunkban Mária-tiszteletünket, nehogy félúton megtorpanjunk.

A Szűzanyával kötött szeretetszövetség idővel a háromságos Istennel kötött tudatos szövetséggé teljesedik ki.

A Szűzanya megteszi helyettünk, amire nem vagyunk képesek, folytatja, amit elkezdtünk, tökéletesíti, ami nekünk nem sikerült. Kezéből az Üdvözítő mindent szívesen fogad, amit Neki, s Általa és Benne az Atyának ajándékozunk.

Tökéletesen sohasem adhatjuk át magunkat egy teremtménynek, s így a Szűzanyának sem. Az önátadás csak a teremtmény Istenre irányultsága folytán, tehát Isten miatt, Istenben és Istenért történhet.

A mi kis szívünk oly mérhetetlenül nagy és mély, hogy egymagában egy teremtmény sem tudja betölteni. Még a Szűzanya sem. Ha az emberekben, akikkel találkozunk, nem látjuk meg Isten képmását, akkor lehetnek ugyan útjelzők: megmutatják az utat, viszont magunk mögött hagyjuk őket, nem tartanak velünk Istenhez.

Ahogy megtaláljuk Máriában az Istenhez való helyes viszonyulást, úgy övele és őbenne Isten akarata szerint szembetaláljuk magunkat a gonosszal.

Így szól az Úr mindenkihez, aki szentélyünkben a Szűzanyával szövetséget köt: Anyám gondjaira bízlak, hogy ő terveim számára egyre inkább átformáljon téged. A módszer, amelyet a Szűzanya ehhez alkalmaz, mindig ugyanaz. Gondosan védelmezi az oltalmába ajánlottakat; ugyanakkor nem nyugszik addig, amíg mindnyájan le nem horgonyoznak a keresztközvetlen közelében fenn a Kálvárián, és Isten országa számára gyümölcsözővé nem válnak.

Nézd, a te Anyád

Az apokaliptikus időknek erősen máriás és luciferi vonásai vannak; azaz nem tisztán a világi hatalmak küzdenek most a hatalomért. Menny és pokol mérik össze erőiket egymással. Az apokaliptikus időkben szabadjára engedik az ördögöt a pokolból, szabadon tombolhat. Mi sem természetesebb, mint hogy Máriára, az antidiabolicumra³ gondoljunk, a kígyó eltiprójára avagy az apokalipszis asszonyára.

Egyre terjed az a meggyőződés, hogy eljött Mária ideje. Meg kell jelennie a csata helyszínén.

A drága Szűzanya képének a maga színpompájában kell megjelennie az emberek tekintete előtt, és oly módon kell belevésődnie szívükbe, mint ahogy az eddig csak viszonylag ritkán történt. Mária a népek nagy nevelőjeként jár a világban. Krisztust mindenhol újra világra szeretné hozni, hogy ezzel megmentse a veszélyeztetett keresztény embert, a világ és a társadalom fenyegetett rendjét. Ezért keres olyan helyeket, ahonnan nevelő tevékenységét kiválóan kibontakoztathatja.

A legjobb eszköz, amelyet XIII. Leó – nagy élettapasztalata és a természetfelettiben gyökerező felismerése alapján – az egyház rendelkezésére bocsát annak jövője biztosítására, hogy lángoló lélekkel a haldokló Üdvözítő azon szavaira hivatkozik, amelyeket Jézus legmélyebb meggyőződésből és belső elfogódottság-

3 A sátán nagy ellenpólusára

ból végrendeletéül hagyott a jövő egyházára: „Ecce mater tua!”

Jézus életének legjelentősebb óráján édesanyjával tördik. Nagy szeretettel és gondossággal előtérbe helyezi őt akkor, amikor a kereszten végrendelkezik és kimondja ezt a két mondatot: „Nézd, a te Anyád! Nézd, a te fiad!” (Jn 19,26-27) Ez két útmutató és teremtmény mondat. Útmutatóak, mert mindkettőnek utat mutatnak: a Szűzanyának és az emberi társadalomnak is. A Szűzanyának mindörökre gyermekeként kell tekintenie az emberiségre és gyermekeként kell gondoznia azt. Ezért mondja Jézus: „Ecce filius tuus! Nézd, a te fiad!” Az emberiségnek viszont ez a mondat szól: „Ecce mater tua! Nézd, a te anyád!” Az embereknek mindig hűségesen gondoskodó édesanyjuként kell rátekinteniük és szeretniük őt.

Mindkét mondat teremtmény mondat, azaz mélyreható módon eléri azt, amit kimond. Általuk a Szűzanya szíve meleg anyai szívvé, termékenyen gazdag és jóságos szívvé válik gyermekei minden gondja és szüksége iránt; de a gyermekek szíve is meleg, tágra nyíló és végtelenül gyengéd gyermeki ragaszkodással teli szívvé válik. Így érthetjük meg a keresztyénység és a Szűzanya titkos ragaszkodását, s így a saját szívünkét is. Ez olyan mély ragaszkodás, olyan mélyen bennünk gyökerezik, hogy nem könnyű elpusztítani.

A mai kor szellemi harcának kimenetele hosszútávon meghatározza majd a világ sorsát. Ezért törekszik a Szűzanya – Krisztus szülőjeként, hordozójaként és közénk hozójaként – oly gondosan arra, hogy nevelői

hívását különösen a ma embere mellett a lehető leg-tökéletesebben betöltse. Ezért Istennek nyilvánvalóan az a szándéka, hogy őt továbbra is jól láthatóan az emberek elé állítsa, s újból és újból ezt kiáltsa nekik: „Nézd, a te anyád, nézd, aki nevel téged!”

Az Atya Máriát páratlan módon felmagasztalta és közel vont a magához. Egyedülálló módon a világ megváltásának eszközeként használta, s ezért azt akarja látni, hogy mi őszinte, meleg szeretettel vesszük körbe őt.

Így kivétel nélkül mindnyájan egyetlen nagy körre akarunk egyesülni, és az „Ecce mater tua”-ra lelkünk legmélyéből esdeklő könyörgéssel akarunk felelni: „Mutasd meg, hogy anyám vagy, az egyházmegyénk anyja, népünk anyja, az egész egyház anyja, igen, hogy az egész világ anyja vagy!”

Mária példamutató módon győzedelmeskedett az értelem bizonytalansága felett a hit hősiességével, a szív félelme és szüksége felett pedig a bizalom és a szeretet hősiességével. „Ecce mater tua!” Édesanyánkként előrement az úton, amelyen nekünk kivétel nélkül követnünk kell őt napról napra.

Pallotti⁴ komolyan vette életében azt a szeretetszövetséget, amelyet a haldokló Üdvözítő végakaratával ünnepélyesen kinyilvánított. Ezért öltött Mária-szeretete fölöttébb bensőséges formákat. Mária volt számára a nagy közvetítő, s ezért édesanyja és nevelője is, akit a lelki élet tanítómesterének nevez és nagy misszionári-

4 Pallotti Szent Vince (1795-1850), a Katolikus Apostolság Társasága (a pallottinusok) rendjének alapítója

usnak, aki képes és kész csodákat is tenni a lelkek üdvössége érdekében. Anyaként társmegváltó, Isten kincseinek őrzője, a kegyelmek forrása vagy egyszerűen az Isten trónja előtt álló közbenjáró.

Nekünk, a XX. század feledékeny és felületes gyermekeinek kifejezetten fel kell hívnia a Szűzanyának a figyelmünket arra, hogy kötelességünk neki ajándékozni szívünket, hogy átalakíthassa, és az Üdvözítő szívéhez hasonlóvá formálhassa őket. Gyakrabban kell bennünket figyelmeztetnie, mint régebben⁵, mivel magasztos nevelői feladata – amelyből a modern ember lelki szétforgácsolódása miatt rendkívüli módon üdvösség fakad – napjaink zavaros körülményei miatt különösen nehézé vált, és mivel sürgető szükség van rá azért, hogy erős és szentéletű személyiségek formálódhassanak a világ megújulása érdekében.

Mária Krisztus és Isten öntőformája, akiben megformálódunk és átformálódunk, ha egészen odaadjuk magunkat neki (vö. Grignon⁶).

Máriának Krisztus tökéletes képmásává kell nevelnie minket, amíg minden helyzetben hasonlóvá nem válnunk Fiához, igen, míg fel nem érünk a Kálváriára, és míg az Üdvözítővel együtt nem függünk a kereszten. De Mária nem emelhet fel minket ebbe a magasságba, ha nem szeretjük őt őszintén és bensőségesen, s ha szeretetből nem vagyunk készek arra, hogy átformáljon minket.

5 Utalás a jelenésekre

6 Monforti Grignon Szent Lajos Mária (1673-1716), misszionárius, rendalapító

Mindaz, ami Mária az Üdvözítő földi élete során Fia számára lehetett, az akar lenni minden gyermeke számára is most és az idők végezetéig. Mindazt, amit Őérte megtehetett, meg akarja tenni minden gyermekéért is. Ezért soha sem veszít minket szem elől. Minden kis és nagy szükségletünkről tudomása van, mindegyiket szívéen viseli, s az Üdvözítő és a mennyei Atya elé viszi.

Mária nem fárad bele, hogy napról napra, óráról órára elismételje: „Uram, nincs már boruk!” (Jn 2,3) Hiányzik nekik a földi védettségnek, a kemény kísértésektől való szabadságnak, a belső békességnek, az Istenhez és Isten törvényeihez való hűségnek, az istenfélelemnek és istenszeretetnek a bora.

Ha Kis Szent Teréz azzal tölti örökkévalóságát, hogy rózsaesőt hullat a földre, mennyivel inkább megteszi azt szerető gondoskodásában Mária, az Úr állandó segítője Isten földi gyermekeiért, akik a szó szoros értelmében az ő gyermekei is.

A Szűzanyát Háromszor Csodálatos Anyának hívjuk: csodálatos hatalmának, bölcsességének és jóságának sugárkoszorújában. Meghajlunk az Isten országában betöltött háromszoros anyai szerepe előtt, és másodszor is hozzá kiáltunk teljes bizalommal és ráhagyatkozással: Háromszor Csodálatos Anya, nyilvánulj meg számunkra is háromszor csodálatosan: hozd világra, tartsd meg és bontakoztasd ki lelkünkben az isteni életet. Meghajlunk előtte, aki háromszorosan legyőzi Isten minden földi ellenségét, előtte, aki csodálatosan legyőzi az ördögöt, az istenellenes világot és felkorbácsolt ösztönéletünk hatalmát.

Mivel Mária istenszeretete oly nagy, hogy mellette a szeráfok és kerubok izzó szeretete – a szentek tanítása szerint – csak hűvös szellőhöz hasonlítható, anyai szeretete is csak a felebaráti szeretet legkonkrétabb és leghatékonyabb formájához lehet fogható. Nem is szólva arról, hogy anyai szíve Isten egyedüli, páratlan és felülmúlhatatlan teremtménye és az isteni mindenhatóság, bölcsesség és jóság példátlan visszfénye.

El tudjuk-e egyáltalán képzelni, milyen mérhetetlenül nagy az a szeretet, amellyel a Szép Szeretet Anyja mindannyiunkat egyenként egészen személyesen szeret? Ha a leghalványabb sejtelmünk lenne róla, nem járnánk ajtóról ajtóra, s nem könyörögnénk mohón az embereknél egy csepp szeretetért.

Hol van az az anyai szív, amely olyan meleg és áldozatos szeretettel lenne tele, mint Mária szíve! Ez a szív kimondhatatlanul megdicsőült, izzó szeretettel dobog értünk fent Isten trónja előtt, és nem fárad bele abba, hogy gondoskodjon rólunk.

Az anyai szeretet gyermeki szeretet után kiált. E két-fajta szeretet örökre mély, feloldhatatlan szeretetszővetségben kapcsolódik össze, amely sajátos pecsétjét rányomja egész belső és külső életünkre és minden tevékenységünkre.

Nevem be van írva Mária anyai szívébe. Semmiféle földi és alvilági hatalom sem tudja kitörölni onnan, még a bűneim sem.

Nem tudunk és nem is akarunk anyánk nélkül élni. Az iránta való szeretet olyan mélyen van a szívünkbe írva, hogy a világ semmilyen hatalma és a sátán semmilyen cselvetése sem tudja kitépni onnan.

De Maria nunquam satis – Máriából sohasem elég. Máriát nem tudjuk eléggé nagyra becsülni, nem szerethetjük őt eléggé bensőségesen, és sohasem engedhetjük neki eléggé, hogy anyai gondoskodásában Krisztus képére formáljon bennünket.

Nincs más tennivalóm, mint hogy nyitva tartsam a szívemet, a Szűzanyának ajándékozzam szívem vágyát, és készen álljak.

Máriának teljes bepillantása van Isten titkos terveibe. Tudja, hogy az a bizonytalanság és félelem, amelyet Isten megenged, a ma emberét igen gyorsan a kereszt-re feszített Üdvözítőhöz teszi hasonlatossá, és egy új világ magjaként használja fel és teszi gyümölcsözővé. Mária ismeri a megváltoztathatatlan törvényt és tartja magát hozzá: a mennyek országa erőszakot szenved, s ezért nem játszva és élvezetek árán, hanem csak komoly önmegtartóztatással érhető el.

Minden olyan szálat és minden olyan bilincset el kell oldanunk, amely megakadályozza lelkünket abban, hogy maradéktalanul kiszolgáltassuk magunkat a Szűzanyának a Jóistenért. Áldozatot hozva és lemondásokkal kell végigjárnunk az életet. A szeretetnek, a gyermeki odaadásnak kell minket ösztönöznie erre.

Imádkozzunk, hogy mélyebben megragadjon bennünket ez az egyszerű, gyermeki kötődés: Te vagy az én édesanyám – én meg a te gyermeked! Egy gyámoltalan gyermek, aki csak anyjában és anyja által lehet nagy és erős.

Nincs másra szükségünk, mint nagyfokú egyszerű, jámbor gyermeki kötődésre a háromszor csodálatos Anyához. Általa mindent elnyerünk. „Aki engem megtalál, életet talál.” Ennek kell valósággá válnia.

Ha odaajándékozunk magunkat a Szűzanyának, akkor részesei leszünk az ő hősiességének és vezetésének. Akkor egyenként is, de közösségként még inkább segítői leszünk a mai kor és világ megváltásában.

Mária megfogta az én kis kezemet és szívébe fogadta az én kis dobogó, gyenge szívemet. Egy szívdobbanás! Egyetlen gondolat! Egy érzület! Így akar ő engem a magáénak tudni!

Mária, a te életed legyen az én életem!

Naponta kétszer fogadjunk hűséget, naponta kétszer adjuk oda egész lényünket egyszerűen, bensőségesen, fenntartás nélkül a schönstatti Szűzanyának és az ő művének.

Aki a Szűzanya szívében lakik, az mindig – a minden-napok zaja vagy a gépek zakatolása közepette is – szent helyen tartózkodik.

Aki szereti a Szűzanyát, igen, aki mélyen, bensőségesen szereti őt, aki annyira szereti, hogy abban áll életcélja, hogy mindenben hasonlatossá váljon hozzá, azt egyúttal a benső élethez is mélységes szeretet fűzi, mert Mária nagysága nem külsőjében mutatkozik meg, hanem bensőjében van minden gazdagsága.

Lehet, hogy felülmúlnak minket gazdagságban vagy szépségben, hatalomban vagy tekintélyben, tanultságban vagy befolyásban, de Mária-szeretetünkben senki sem múlhat felül minket.

Ahogy a Szűzanya mindent megtett, hogy magához vonzza szívünket, mi is arra akarunk törekedni, hogy neki ajándékozzuk azt, és hogy Mária lángoló apostolaiként mindenhol felépítsük és kiépítsük az ő országát.

Ha egyszer elmondhatják rólunk, amit az első keresztényekről elmondtak: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!” – ha ezt elmondhatják rólunk, akkor ez a legjobb bizonyíték arra, hogy a drága Szűzanyának hatalma van a modern embert csodatévő hatalmával, nevelő és átváltoztató erejével átformálni.

Joggal mondhatjuk, hogy a keresztény századok minden szentje Mária-tisztelő volt, és hogy – kiváltképp a legújabb időkben, amikor is a Szűzanya szerepe világosabbá vált – mindenkinek, aki fel akar jutni a tökéletesség csúcsára, valamilyen módon törekednie kell a Szűzanyának való tökéletes odaadásra.

Isten nem fárad bele abba, hogy Máriát az egész világ előtt megdicsőítse, az emberek pedig versengenek a személye és küldetése iránti teljes odaadásban. Így teljesedik be az Ige: „Et exaltavit humiles. Fölemeli az alázatosakat.” (Lk 1,52)

Isten szövetséget köt

Aki a tovatűnt évezredek a kinyilatkoztatás fényében számba veszi, az bizonyára egyet ért azzal a kijelentéssel, hogy az Istennel kötött szövetség, az Isten és népe közötti szeretetszövetség az egész üdvtörténet alapvető értelme és formája, alapvető ereje és normája, Ádámtól fogva egészen addig, amíg az Úr az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel meg nem jelenik, hogy ítéljen élőket és holtakat.

A szeretetszövetség beteljesedésével a világtörténelem összes eseménye értelmet nyer. Ez a szövetség kell, hogy az üdvtörténet egészének és minden egyes részletének az alapját képezze. Azaz e szövetség révén minden történés a szeretet képére formálódik és alakul.

Vezérfonalként szövi át az üdvtörténet minden eseményét az a gondolat, hogy a világtörténelem Ura egyben a szövetség Istene is. Minden szálát a kezében tart és művészi szöttezéssé szövi azokat. Alapvető viszonya az emberiséggel a szövetség. Ez hatja át és ez határozza meg a világ irányítójának minden cselekedetét. Mindez az Átala irányított és vele szövetségre lépő fél részéről hatékony együttműködést kíván.

Izrael Istennel kötött szövetsége létének nem csupán alapvető formája és értelme, hanem ereje is, azaz szüntelenül feltörő erőforrás. Jahve a szövetségből fakadóan oltalmat ígér választott népének. Karját nyújtja neki, mindenható karját, és Izrael Isten védelemében biztonságban érzi magát. Minden helyzetben erre

épít, és ebben bízunk, s nem fárad bele abba, hogy különösen akkor hivatkozzon a szövetségre, amikor összecsapnak feje fölött a bánat hullámai. Minden megingás és eltévelyedés közepette keresi és meg is találja az Istennel kötött szövetséghez visszavezető utat.

Az Ó- és az Újszövetség az életet és a halált az Istennel kötött szövetséggel méri. Ez az érzület, cselekedet és magatartás alapvető normája. Különösen az Ószövetség népe élte meg és tekintette az Istennel kötött szövetséget a sorsát irányító nagy erőként. A szövetséghez való hűség áldást hozott, annak megszegése átkot átkokra halmozott. A tévelygések és sorscsapások újra és újra arra készítették Izraelt, hogy megemlékezzék a szövetségről, és megújítsa azt.

Krisztus beteljesítette az Ószövetség értelmét. Vére és a kereszt szégyenfáján elszenvedett halála árán a keresztre feszített vőlegény megfizette a váltságdíjat menyasszonyáért, az egyházért, és haza vezette őt. Így áll előttünk az új szövetség, az Úr vérével megpecsételve.

A keresztséget szívesen nevezik keresztségi szövetségnek. Ez kifejezi, hogy a keresztségben részesei leszünk annak a szeretetszövetségnek, amelyet az Üdvözítő az új szövetségben vérével pecsételt meg, s amely következképpen az egész üdvtörténetet új fénybe állítja, és értelmet ad neki.

Az Újszövetségben a Krisztussal kötött szövetség áll a keresztény élet középpontjában, az a szövetség, amely a keresztségen alapszik és a szentségek, az isteni veze-

tés valamint személyes küzdelem és törekvés révén válik teljessé. Ez az a tengely, amely körül minden forog, ez az a norma, amely az üdvösség minden kérdését megvilágítja, és dönt áldás és átok felől e világon s odaát.

Az Újszövetség népe teljesen a Krisztussal való szövetségből, a vele való szeretet- és életközösségből él. Ahogy a szőlővesszők a szőlőtő nélkül elszáradnak, ahogy a tagok nem élhetnek és működhetnek a fő nélkül, úgy a keresztények sem Krisztus nélkül. Nem nyugodhatnak, amíg Szent Pállal nem mondhatják: „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20)

Minden megkeresztelt szövetséget kötött az Úrral. Mindenki az Ő halálára van megkeresztelve, és a halálban közösségben áll Vele. Szent és titokzatos lét-, élet-, szeretet- és sorsközösségben elválaszthatatlan kötelékben kell maradnia Krisztussal, s Őbenne és Ővele részesülnie kell a Fiúnak az Atyával megélt szeretetközösségből a Szentlélekben.

A keresztény ember Istennek van szentelve. A keresztséggel gondolkodása, tettei és profán cselekedetei is kivétettek a világból. Teljesen Istenhez kell tartoznia.

Hány keresztény énekli telve lelkesedéssel: „Szilárdan álljon keresztségi szövetségem...”⁷, nincsen azonban tudatában, hogy keresztény léte ezen a szövetségen alapszik, hogy valódi, két fél – Krisztus és a lélek – közötti szövetségről van szó. Egy olyan szövetségről,

7 Kereszteléskor énekelt német egyházi ének

amelyből kifolyólag mindkét félre komoly, a szövetségből fakadó kötelezettségek és jogok vonatkoznak. A legtöbb keresztény nem ismeri a keresztségben megkötött szövetség lényegét és az általa támasztott követelményeket.

A hit lelke arra tanít minket, hogy a keresztség szövetsége három lényegi elemet foglal magába: kisajátítást, átadást és birtokba vételt. A keresztény ember kivétezik a világból. Megfosztatik önmagától, azaz többé már nem a maga ura, nem teheti többé azt, amit akar. Az Úré, aki kisajátította magának, aki birtokba vette, és önmagával egyesítette őt.

Amióta a hit által tudomásunk van a háromságos Istentől és a Szentháromság belső életéről, amióta hitünk hírt adott, örömhírt hozott arról, hogy titokzatos módon részesei lehetünk a Szentháromság belső isteni életének – azáltal, hogy a keresztségben belegyökerestünk Isten emberré lett Fiába –, azóta az Istennel kötött szövetségben az „atya” és a „gyermek” kifejezések sajátos jelentéstartalommal, titokzatos mélységgel és csodálatos gazdagsággal bírnak.

Isten nem csupán úgy jó hozzánk mint egy atya, aki jóságos teremtményeihez, aki mindenkire esőt hullat, felvirrasztja a napot, és mindenkiről gondoskodik. Nem. A szövetség Istene az Atya, a mi mennyei Atyánk, aki a vele egylényegű örök Fiút nemzette, aki ezt a Fiút a földre küldte, és testet öltetett vele, aki minket titokzatos módon megtestesült Fia tagjaivá téve oly módon fogad gyermekeivé, amely minden csupán természetes apaságot végtelenül felülmúl és túlragyog.

Minden isteni és istenemberi cselekedet végső mozgatórugója, legfőbb oka a szeretet, pontosabban: Isten mindent szeretetből, szeretet által és a szeretetért tesz. Azaz számára mindennek a szeretet a fő indítéka, amely oly erős, hogy minden más isteni tulajdonságot mozgásba hoz és szolgálatába állít, nem utolsósorban igazságosságát és mindenhatóságát. Minden mögött, amit tesz, a szeretet nyilvánvaló, kézzelfogható működése rejlik, amely a szeretett személlyel, szövetségével a szeretet tökéletes egységére törekszik.

Az Istennel szövetséget kötött ember, aki teljesen a keresztség szövetségéből él, aki ezt teljesen életformájává, élete normájává, céljává és értelmévé tette, élete minden változását – legyen az bármily zavarba ejtő és nyomasztó is – Isten szeretetből fakadó adományaként vagy becézgetéseként éli meg. Mindez számára Szövetségesének óvatos udvarlása, szeretetének hívogató és ébresztgető köszöntése.

A velünk szövetséget kötött Isten szerelmes udvarlása a szeretet válaszára vár, az ember részéről megkívánja azt. Válaszunk csak így hangozhat: mindent szeretetből, mindent a szeretet által, mindent a szeretetért! Azaz mindennek a szeretet a mozgatórugója, mindent kimondottan a szeretet tart mozgásban, hogy végül a szeretetben örökre egyesüljünk a szeretet Istenével.

Mivel és amennyiben a keresztség kegyelme – Krisztus tagjaiként – egyidejűleg Mária gyermekeivé is tesz minket, objektíven és a létrendből fakadóan a Szűzanyával is szeretetszövetséget hoz létre. A keresztség megélése következésképpen abból áll, hogy ez az ob-

jektív anya-gyermek kapcsolat – amellet, hogy Krisztus tagjai és Isten gyermekei vagyunk – szíveink legszemélyesebb szeretetszövetségévé válik. Tehát a Szűzanyának szentelés részünkről egy szabad akarat-
tal, önként kimondott igen a keresztségből fakadó Máriához fűződő alapvető kapcsolatra. A szentelés egész jellegével, azaz a rá való felkészüléssel és életre váltásával keresztségünk megélésének értékes része.

Számunkra a Szűzanyával kötött szeretetszövetség – látva, hogy az idők folyamán mivé vált és hogyan hat – a keresztségben létrejött szövetség, azaz a Krisztussal és a háromságos Istennel kötött szövetség mélyreható megújítása, megerősítése és biztosítéka. Minden szentelés és a szövetségnek minden szentelésben nyilvánított megújítása gondolkodásunk és akaratunk számára szabad akarat-
tal és önként meghozott döntés Krisztus mellett: az Ő személye, céljai és országa mellett. A szentelés akaratunk egyértelmű és erőteljes felfelé törekvését foglalja magába, újra meghozott döntést mellette, a világ és a szívek Királya mellett, viszont egyidejűleg a kegyelemnek a lefelé való áramlását is Tőle mifelénk. A szentelés egyet jelent azzal, hogy mélyebben belenövünk a köztünk, illetve Krisztus és a háromságos Isten közötti szoros szeretetközösségbe.

Máriának szentelve

Az Üdvözítő halála órájában szívünkre helyezte a Szűzanyával való szeretetszövetséget abban a két történelmi jelentőségű mondatban, melyet a kereszten mondott: „Nézd, ő a te fiad! Nézd, ő a te anyád!” (Jn 19,26-27) Ekkor egy alapvető anya-gyermek kapcsolat jött létre. Ezt hívjuk a Szűzanyával kötött szeretetszövetségnek. Ha tehát megkötöttük a szeretetszövetséget a Szűzanyával, akkor igent mondtunk az Üdvözítő végakarataira.

A Szűzanya számtalanszor a legragyogóbb módon bizonyult Istenre nyíló szélesre tárt kapunak, Isten felé vivő kitűnő útnak és megbízható, Istenhez vezető nevelőnőnek, s ezzel teljesítette az Üdvözítő végakarátát: „Ecce mater tua! Ecce filius tuus!” Ezért nyugodtan s bizalommal rábízhatjuk, és fenntartás nélkül kiszolgáltatathatjuk neki magunkat, személyünket, minden tulajdonunkkal, feladatainkkal, örömeinkkel, gondjainkkal és szenvedéseinkkel együtt. Így növekszik velünk azoknak a serege, akik az egyház jóváhagyásával és ajánlásával emberemlékezet óta nagy szeretettel Máriának szentelték magukat, azaz önmagukat teljes mértékben az ő – s általa Isten – rendelkezésére bocsátották, és élethalálharcot hirdettek az önzéssel és a világ csábításaival szemben.

A szentelés tudatos, szívből jövő igen arra a csodálatos szeretetszövetségre, melyet Isten, a háromságos Isten elmondhatatlanul gyengéden és bensőségesen kötött a keresztség kegyelmébe öltözött lelkünkkel. Ha a

szeretetszövetséget életformánkká és életünk mércéjévé tesszük, akkor nemcsak kegyelmet nyert életünk értelmének tökéletes kiteljesedését találjuk meg benne, hanem egyidejűleg a legvilágosabb és leghatásosabb választ is arra a kérdésre, hogy az isteni tervben mi az értelme és célja korunk apokaliptikus méretű kríziseinek.

A szentelés nem más, mint egyszerű, hitből fakadó, szívből jövő logikus igen arra – a lét és az élet törvényszerűségei szerint – az objektív rendben mélyen gyökerező és mindenre kiható alapvető kapcsolatra, amely Mária, a kereszténység és Krisztus között áll fenn. Ez a kapcsolat hangsúlyos, világosan felismerhető, különösen gyümölcsöző anya-gyermek kapcsolat.

Azt a szeretetszövetséget, amely anya és gyermeke között természetszerűleg fennáll, a szentelés révén önként, tudatosan és fenntartás nélkül elfogadjuk, és mindörökké személyes életformánkká és cselekedeteink alapjává tesszük.

Szeretetszövetségünk az adományok, a feladatok és a szívek kölcsönös cseréje.

Ha a szentelést szándékaink, javaink és szíveink tökéletes és kölcsönös cseréjeként fogjuk fel, akkor ez az egyén és a közösség, népünk és minden nép számára nemcsak a legnagyobb horderejű, jól megfontolt és tudatos döntés a keresztény tökéletességre törekvés mellett, hanem máriás jellege miatt egyidejűleg ennek a törekvésnek és üdvösségünknek jól bevált klasszikus

biztosítéka, valamint egyén és közösség, nép és társadalom mélyreható reformja is.

A szeretetszövetségben az Üdvözítő megbízását teljesítjük. Ezt lényegében ugyanúgy tesszük, mint János tette: szívünkbe fogadjuk Máriát, és arra a díszhelyre ültetjük őt, amely Istenben és Istennel együtt megilleti. Ettől a Mária és köztünk létrejövő lelki egyesüléstől, szíveink kölcsönös egybeolvadásától méltán várhatunk hasonló gyümölcsöket, mint János: saját, a végtelen Isten felé irányuló lelki növekedésünk gyümölcseit és a lelkigondozás, azaz az apostolkodás gyümölcseit.

Mária nagy mester; mi nemcsak a műve vagyunk, hanem eszközök is a kezében. Amennyire csak lehetséges, teljesen eggyé válik velünk céljainkban, cselekedeteinkben, életünkben. A cél, amelyet el akar érni: hősies életszentség és felemésztő apostoli lelkület, mindkettő állandó és teljes függésben tőle, az ő kívánságaitól és segítő kegyelmétől.

Minél inkább a szentelés hatásaként szemléljük és fogadjuk Máriával való egységünket céljainkban, életünkben és cselekedeteinkben, annál erőteljesebben és merészebben kell saját életünket, életünk minden mozzanatát is az ő életéhez és cselekedeteihez igazítanunk, annál teljesebben kell, hogy az ő élete és cselekedetei a miénket áthassák, és azt az ő szolgálatába állítsák.

A szeretetszövetség erősen személyhez kötött; nem más, mint meleg, kölcsönös, személyes szeretet, személytől személyig ható szeretet.

Mária szeretete mély, hűséges és örök – hasonló, mint magának Istennek a szeretete. A földi szeretet, amely nem teljesen valódi, könnyen és gyorsan alábbhagy és kialszik fizikai távolság vagy elválás miatt. Mária irántunk való szeretete nem ilyen. Hiszen ő állandóan közel van hozzánk. Lát minket, szeret minket Istenben és Istenért, Aki mindörökké ugyanaz.

A földi szeretet gyorsan elmúlik, ha hálátlanság a jutalma. Mária szeretete önzetlen és tiszta, a hálátlanság nem rendítheti meg. A halál sem választ el minket tőle. Anyánk ő, és az is marad. Szeretettel elkísér minket Isten ítélőszéke elé, hogy ott megvédjen minket, hogy biztonsággal elvezessen minket a mennyországba, vagy hogy segítségével és vigasztalásával mellettünk álljon a tisztító tűzben. Ilyen az a szív, melyet a szeretetszövetségben kapunk.

A Szűzanya – szövetségesünk – kétségkívül anya, s még inkább a szent rend anyja akar lenni, azaz az emberszív alakítója, formálója saját szívének mintájára.

Mária személyes odaadásáért ellenszolgáltatásként ugyanolyan személyes odaadást vár szövetségesétől, hogy idővel elmondható legyen: két szív, egy dobbanás! Ezért szoktuk mondani a szentelésről, hogy az teljes kölcsönös személyes önátadást és odaadást jelent. De mivel a Szűzanya nem a legvégső és a leg-hatalmasabb, hanem csak Isten tükörképe, a teljes kölcsönös odaadással együtt jár az is, hogy ő maradéktalanul továbbad minket Istennek.

A Szűzanya azt várja, hogy érte és az ő küldetéséért magunkat és mindenünket feltétel nélkül rendelkezésére bocsássuk. Szemünk, fülünk, kezünk, röviden minden külső és belső érzékünk az övé. Nem nyugszik, míg nem lesz belőlük Mária keze, Mária füle és Mária szeme, és amíg azok nem az ő Isten országáért való küldetését szolgálják.

Teljesen és tökéletesen Máriának ajándékozzuk magunkat, testünk és lelkünk minden képességével és minden jócselekedetünk közbenjáró és vezeklő értékével. Földi javainkat is csak a tőle való függésben, az ő küldetése és a miénk szellemében használjuk. Ő mindent felhasználhat, és használjon is fel mindent a világ megváltása érdekében.

Ne feledjük egyrészt, hogy milyen nehéz önmagunk effajta elajándékozása, másrészt hogy micsoda gazdagságra tehetünk szert ilyen cselekedet által.

Odaajándékozzuk magunkat a drága Szűzanyának. Kölcsönösen el- és odaajándékozzuk magunkat. Mit kell nekünk ajándékoznia? Adományait és feladatait. És mi a legszebb adománya? A Szentháromság Isten iránti maradéktalan odaadása.

A szeretetszövetség sajátossága, hogy a felek nem tudnak ellenállni egymás kívánságainak. Ami fontos az egyiknek, az a másik számára is fontossá válik, s az idő múlásával eljutnak odáig, hogy egymás szeméből olvassák ki kívánságaikat. Akkor mennyivel inkább próbálják a kimondott kívánságokat teljesíteni, ha

azok az igaz szeretettel összeegyeztethetőek, azaz ténylegesen az egymást szeretők javát szolgálják.

Mindenekelőtt azt várjuk a Szűzanyától, hogy Krisztusban átformáljon és Benne az Atyához vezessen minket, s mint az Úr állandó segítőtársa bevonjon minket küldetésébe, és így eszközként használjon minket a világ megváltásában és megszabadításában.

Mivel én teljesen odaajándékozom magamat, a Szűzanya is teljesen nekem ajándékozza önmagát. Ha nehezemre esik nemet mondani minden önző kívánságra, nemet mondani mindenre, amit a korszellem diktál, ha a világ csábító sziréndallamokat duruzsol a fülembbe, tudom, hogy van valaki, aki megtart. És ha kinyújtom felé a kezemet, tudom, hogy ő is kinyújtja felém a kezét. És neki nagy keze van, hatalmas keze van, gazdag keze van.

Mária az enyém! Hatalmas karja az enyém! Meleg, Istennel csordultig telt szíve az enyém. És mindenekelőtt a Gyermeke a karján, Ő is az enyém! De a hétszeres tör a szívében, az is az enyém. Mindez az enyém.

Ha lelkünkben elevenen él a szeretetszövetség, azaz a kölcsönös elajándékozás és elfogadás tudata, olyanra, hogy egészen a tudatalattiig hatol, és teljesen betölti lelkünket, akkor nem esik nehezünkre úgy viselkedni és cselekedni, ahogyan a Szűzanya tette a kámai menyegzőn, akkor minden helyzetben nagy nyugalommal és biztonsággal, hittel és bizalommal ismételhetjük: „Nincs már boruk.” (Jn 2,3)

Mostantól fogva semmit sem teszünk a Szűzanya nélkül, hanem kivétel nélkül mindent benne és vele. Ha mellettünk áll, velünk jár, akkor minden sötétség ellenére nyugodtan és biztosan haladunk utunkon. A legnagyobbra és a legnehezebbre is bátran és bizton vállalkozunk, és nem fogunk megszégyenülni. Ha ő velünk jár és mellénk áll, akkor Isten van az oldalunkon, akkor Ő van velünk. És ha Ő velünk van, akkor ki lehet ellenünk?

Ha a Szűzanyának ajándékozzuk magunkat minden-
nel, amink van: érzéseinkkel, vágyainkkal, képessége-
inkkel, talentumainkkal és javainkkal, akkor ez a lehe-
tő legjobb biztosíték számunkra.

Megpróbáljuk a Szűzanyát végtelenül szeretni, s aztán
bízunk abban, hogy minden problémát meg tudunk ol-
dani.

A szeretetszövetség az az alap, amelyen állunk, s már
megszámlálhatatlanul sokszor énekelhattunk dicsére-
tet szövetségesünk hűségéért. Ő hű lesz a szövetség-
hez, és arról is gondoskodni fog, hogy mi hűek marad-
junk.

Milyen a szívünk, amelyre a szentelés következtében a
Szűzanya jogot szerez? A négy elem mintájára kelle-
ne, hogy formálódjék, ahogyan Albert, a szent karme-
lita szokta mondani. Tisztának kellene lennie, mint a
víznek, alázatosnak, mint a földnek, emelkedettnek és
szabadnak, mint a levegőnek, és lángolónak, mint a
tűznek.

Tisztaság, alázat, nagylelkűség és lángoló szeretet: ez az a négy tulajdonság, mely az igazán máriás szív sajátja. Ami ezekből hiányzik, azt a Szűzanya nekünk ajándékozza a vele kötött szeretetszövetség révén, szívünk titokzatos egybeolvadásával.

Mária nem nyugszik, míg iránta való és Isten iránti szeretetünk tiszta gondolkodásban és cselekvésben meg nem nyilvánul. Ne megszokás és hagyomány, ne illendőség vagy képmutatás kösse hozzá látszólag és pusztán külsőleg a szívünket: nem szabad, hogy önző hátsó gondolatok legyenek hosszú távon a meghatározóak. Övé a szívünk, mert hitünk által Krisztus és a keresztények anyját látjuk benne, azaz mert része volt az isteni életre születésünkben, mert folyamatosan kegyelmekkel táplál minket, mert eredményesen nevel minket az Isten országáért való küldetésünkre, és vezet minket harcba.

XII. Pius így határozza meg azok céljait, akik különösképpen is Máriának szentelték magukat: szakítás a félmegoldásokkal és a közepszerűséggel, ellenemondás a bűnnek és a felületességnek és bátor kiállás a szentté válás eszménye mellett (1948) különösen is a hétköznapi életszentségben, ill. százszázalékos katolicizmus formájában (1946). Ezért Pius óv attól, hogy könnyelműen és meggondolatlanul vállalkozzunk a szentelésre. Komoly felkészülést és jól átgondolt személyes döntést vár tőlünk.

Mária nem olyan, mint egy útjelző tábla az utcán, amely ugyan mutatja az irányt, de aztán helyben marad, és nem tart a vándorral. Ahogyan a földi édesanya

elkíséri gyermekeit az Istenhez vezető úton, úgy tesz mennyei édesanyánk is. Minél inkább otthon vagyunk a szívében, segítségével annál gyorsabban és biztosabban otthonra találunk vele együtt Istenben.

A szentelés következtében lelkünk már nem múlandó értékekhez kötődik, hanem az abszolút értékhez – Istenhez – emelkedik fel; az értékek sokasága helyett már csak egyetlen érték lesz fontos a számára, belenő a szent rendbe, és boldogító egy-ügyűségre jut. Egyetlen nagy szeretet gyermekévé válik, s emberek és dolgok zavarba ejtő, felületessé tevő és csábító sokasága közepette végül már csak egyetlen célt lát maga előtt, hogy eszét és szívét teljesen Istenre, és ettől kezdve Istenben, Istennel, és ahogy Isten, mindenre és mindenki másra irányítsa; amíg a templomszentelési szentmise felajánló szavaival imádkozhatja és énekelheti: Szívem egyszerűségében örömmel hoztam el neked mindent áldozatul.

Az egyház teljesen belemerült a máriás légkörbe, s addig nem nyugszik, míg minden gyermeke Máriáé nem lesz, s Mária anyai szeretetére gyermeki szeretettel nem válaszol. Így tiszteli az egyház, amely maga is anya, Máriát, az édesanyját: Krisztus anyját és a keresztények édesanyját. Így valósítja meg Mária profétikus szavait: „Mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.” (Lk 1,48)

Ő előbb szeretett minket

Ha azt akarod, hogy szeressenek, akkor szeress! Ez az emberi pedagógia egyik nagy törvénye. Isten ezt a törvényt egyedülállóan szép és mélyreható módon alkalmazta. A szeretetünket akarta. Meg akarta zabolázni ösztönös szeretetünket. Ezért szeretett minket túlsorodóan és példát adva. Adjuk hát át Neki magunkat végre még ma, önként! Semmi sem kényszerít bennünket.

Minden szent akkor indult el a szentté válás útján, amikor elkezdte megtapasztalni, hogy ő a szeretet, az örök, a végtelen szeretet tárgya.

Minél inkább Isten kitűnő adományának tekintem magam, annál inkább át kell adnom magam neki.

Íme, amit újra és újra keresünk: hogy Isten szeretetének tengerében fürödhessünk. Isten magához vonz minket, mi pedig engedjük, hogy megtegye, s ebben megeléjünk teljes nagyságunkat.

Micsoda színdarab angyal és ember számára, amikor Isten, a nagy, a háromságos Isten embereket, porból vétetett, az áteredő büntől terhelt, szálnalmas embereket választ ki az Ő kizárólagos és kitüntetett szolgálatára. – Bizonyára hasonlóan megrázó jelenet angyal és ember számára az is, amikor az ember, a szabadnak született ember Isten kegyelmi kiválasztásának engedelmeskedik. Amikor hagyja, hogy foglyul ejtse, amikor hagyja, hogy megkötözze Isten, a nagy, a háromságos Isten.

Amíg meg vagyunk győződve afelől, hogy valaki egészen személyesen szeret minket, addig szeretetünk biztosítva van. Jöhet bármi, mély meggyőződésünk soha nem fog elhagyni minket: Ő szeret engem! Ő nem akárki, Ő Ég és Föld királya. Ünnepelesen elfogad és befogad engem, nem csak néhány órára, hanem az egész örökkévalóságra.

Bármi történjen az életünkben, a hívás mindig így szól: Legyél egészen az enyém! Legyél Mária!

Égen és földön a legcsodálatosabb, amikor Isten szeretete megkötöz minket. Ekkor igent mondunk a létrend egészére. Ha valaki megszerzi a szívemet, megszerzi azáltal, hogy bizonyítja szeretetét, legfeltétlenebb szeretetét, akkor az nem gúzsba köt, nem szolgává tesz, hanem egész lényemet felszabadítja, s ezáltal egész személyiségem elnyeri legteljesebb értelmét.

Hogy hagyta Pál, hogy Isten körüludvarolja! Mennyire tiltakozott, ahogyan ő mondja, a tövis ellen! Hogyan vergődött és kapálózott! Mennyire el akart futni az őt kereső istenszeretet elől, Isten kiválasztó kegyelme elől! De egyszer csak ütött az órája, Damaszkusz előtt. Ott gátlás és fenntartás nélkül átadta magát Isten kiválasztó kegyelmének. Ott úgy áll előttünk, mint vincus Christi, ahogyan később egyszer magát nevezi. Mint a szeretet megkötözöttje! Mint Krisztus megkötözöttje!

Vágyunk arra, hogy az isteni betörjön nyomorúságos emberi természetünkbe, és arra, hogy ettől természetünk gyökeresen és teljesen átalakuljon.

Az Örök, a Végtelen, a világot Legyőző lángoló, szívből jövő szeretettel akar megajándékozni minket, hogy lángolóan, szívből szeressük Őt és az Ő keresztjét, saját keresztünket, a mi keresztünket. A természetes lelkesedés nem elég – Isten erejének mindig újra meg kell gyújtania az áldozatos szeretet, a kereszt és a szenvedés iránti szeretet tüzét.

Isten ereje képes teljesen átalakítani az embert.

Ő, aki a kereszten felmagasztaltatott, Ő maga vonz minket magához ellenállhatatlan erővel újra és újra. Elfelejteti velünk ügyes-bajos dolgainkat, hív minket a templomba, hogy ott hallgassuk Igéjét, és válaszoljunk szeretetének hívogató szavára.

Krisztus érvényt szerez sokfelől csábított szívünk feletti jogainak. Magához akarja vonzani szívünket, azt akarja, hogy az övé legyen minden idegszálával; minden dobbanása csak Őt illesse és azt, akinek Ő jogot biztosít szívünk felett. Így értsük az Igét: „Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonok.” (Jn 12,32)

Az Atya azt akarja, hogy Fiának tagjai legyünk, hogy Fiában szerethessen minket.

Az Atya azért szeret engem, mert a Fiúhoz tartozom, mert életem eggyé vált az Övével.

Mivel a létrendből fakadóan belegyökereztünk Krisztusba, mivel az Atya a Fiát látja bennünk: ezért van az a hihetetlen gondosság, amellyel életünket eltervezte.

Akinek sok szenvedésben lehet része, azt szereti Isten, mert az megjelöltetett a kereszttel, a kiválasztottság jelével.

Amilyen mértékben Isten keresztet és szenvedést küld, olyan mértékben lehetünk biztosak benne: Isten szeret minket!

Minél inkább magához vonz Isten, annál inkább a kereszten a helyem.

Mivel az Atya jó, és örömmel tekint le ránk, és mivel feltételezzük, hogy Providentia Dei specialissima⁸ vesz körül minket, így imádkozhatunk: Minden szenvedés Tőled jövő köszöntés, mely szárnyakat ad lelkünknek, mely erőteljes irányváltásra készítet minket, és nem hagyja lankadni igyekezetünket.

Az élet minden eseményének legalább háromszoros értelme van az örök Bölcsesség szeretettermében: tekintsük őket az Atya üdvözlétének, váltóink isteni átállításának, s szolgáljanak eszközként, útként, hogy egészen átadjuk magunkat a summa bonitas et majestasnak⁹, és így alapozzuk meg boldogságunkat ezen a világon és üdvösségünket odaát.

Ha Isten nem ragadja meg és nem emeli az égbe ösztönös szeretetünket, a szeretetben mindig kontárok maradunk. Ezért: imádkozzunk szeretetért!

8 Isten legsajátosabb gondviselése

9 A jóság és fölség teljességének (a mennyei Atyának)

Isten azzal, hogy enged gyámoltalanná válnunk, saját szíve felé hajt minket.

Hogyan hat Isten a lélekre, mi az igazi istenélmény? Egyfelől mély elborzadás, másfelől mély lángolás.

Minden templomszentelést vagy kápolnamegáldást úgy kell értenünk, hogy az élő Isten birtokba veszi azt a helyet, hogy onnan a világot magához vonzza, hogy ott az embereket Őt bensőségesen szerető, általa megragadott emberekké formálja, alakítsa.

Isten szeretetének bősége akkor áradhat ki ránk, ha személyes ürességünket belátjuk. Hogy Ő mit vár tőlünk? Azt, hogy kicsik legyünk. „Fölemeli az alázatosakat.” (Lk 1,52)

Aki kicsi, aki korlátozottságát felismeri és elismeri, az eleget tesz annak a feltételnek, amelyet a Jóisten mint lényeges dolgot megkíván, amikor szeretetével le akar hajolni, hogy az üres edényeket azzal töltsse meg.

Az Atya megmetszi a szőlőt

Amikor Isten a lelkünket egészen magához akarja vonzani, amikor gyümölcsöző életet akar ébreszteni, először szétzúz mindent, ami önhatalmú, azután meggyőzi a lelket alkalmatlanságáról. Mennyi fájdalom van ebben a gondolatban!

A szentek érzékelését és érzelmeit Isten a legtökéletesebben megtisztította. Az érzékeknek, a léleknek elfajta megtisztítása a legfontosabb ahhoz, hogy igazi gyermeki lélek váljék belőlünk.

Amikor a mennyei Atya szeret, akkor teljesen magáénak akar tudni engem. S mivel oly sok rossz van bennem, ez nem megy másként: fájdalmat kell okoznia, ha szeret. De ezt mint Atyám teszi. És ha nemes lélekkel Hozzá hű akarok maradni, a szenvedések közepette is biztosnak kell lennem benne: mindez szeretetből történik.

Ahogy Isten lelkünket tovább vezeti, először elvág néhány külső köteléket. Azután egyre mélyebbre hatolunk bensőnkben, s végül eljutunk Isten szeretetének pincéjébe. Ott gyakran rettenetesen, borzongatóan hideg van. De Isten ezt azért teszi, hogy lelkünk teljesen szabaddá váljon magától és Isten adományaitól. Isten azt akarja, hogy kizárólag Őt szeressük. Ezért a léleknek ki kell üresednie. Mégpedig teljesen.

Meg tudjuk-e érteni, hogy a Jóisten akkor, amikor egy lelket teljesen magáénak akar tudni, olyan szigorúan,

majdhogynem kegyetlenül bánik vele, hogy minden természetes örömet és megelégedettséget is megvon tőle? Ebben láthatjuk, hogyan tud a Jóisten egyszerre jó és szigorú lenni. És mindezt csupa szeretetből teszi. Az embernek teljesen ki kell üresednie.

Különösen nagy ajándék, ha a Jóisten méltónak talál arra, hogy a legszélesebb nyilvánosság előtt bántalmazzanak, ha méltónak talál arra, hogy feljebbvalóim félreismerjenek, különösen nagy kegyelem, hogy miután közszemlére tesznek, gyengeségeim mindenütt láthatóvá válnak.

Az aranyat először meg kell tisztítani a salaktól, s ez nem megy másként, csak tűzzel.

Ahhoz, hogy Isten szívünk trónjára kerülhessen, a bálványokat szét kell zúzni.

Ha a Jóisten lassan bevezetett minket az önzetlenség világába, ha csalódtunk emberekben és feladatokban, ne felejtjük, Ő magának akar minket. Azt akarja, hogy szabaddá váljunk mindentől.

Aki az Úr komoly, erőteljes követeléseit olvassa, az felhagy mindenfajta ábrándozással és álmodozással. Az két lábbal áll a nyers valóság talaján, értelmével pedig az ég felé tör.

A Jóisten egészen birtokolni akarja gyermekét, Ő „fél-tékeny” Isten. Nem hagy nekünk mindaddig nyugtot, amíg egészen szabaddá nem válunk önmagunktól.

Ahhoz, hogy egészen eljussunk Istenhez, kiváló eszköz a csalódás.

Az imádságban rejlő mély kegyelmeket csak akkor kaphatjuk meg, ha engedjük, hogy Isten elszakítson, megszabadítson minket önmagunktól.

Amikor Isten egy lelket magához vonz, lassan, de biztosan megöl benne minden rendetlen ragaszkodást, mégpedig olyan mértékben, amilyen mértékben magához vonzza őt. És a lélek minden újabb lépésnél felismeri, hogy hány olyan rabszolgaláncot cipelt, melyről korábban nem tudott.

Bensőnknek legtöbbször össze kell törnie ahhoz, hogy megszülessék bennünk az odaadás Isten iránt.

Az Atya jön és megmetszi a szőlőt, keresztet és szenvedést küld, hogy még szorosabb kapcsolatba kerüljünk az Üdvözítővel, és így több gyümölcsöt teremjünk a lelkek megmentésére.

Hol vannak a biztosítékok, melyekre annyira vágyunk kicsi énünk számára? Isten ma körülöttünk mindenütt megsemmisíti ezeket a biztosítékokat. Úgy tűnik, minden kapaszkodó semmivé válik a végső kivételével. Isten az utolsó kapaszkodóhoz akar minket elvezetni. Minden olyan kicsi kis fészket, ahol eddig ott-hon éreztük magunkat, hagy elveszni. A léleknek vissza kell jutnia az ősfészkekbe. Ez az igazi szabadság, az igazi belső nagyság.

Isten a lelkünket először úgy vonzza magához, hogy a velünk való lelki kapcsolatban vigaszt és boldogságot nyújt. Ezt azért teszi, hogy elcsalogasson a világtól és a világi élvezetektől, és megízleltesse velünk az égi dolgokat. Ebben az állapotban mi – ahogy Szalézi Szent Ferenc találóan mondja – nem annyira a vigasztalás Istenét, sokkal inkább Isten vigasztalását keressük és szeretjük. Istenszeretetünk tehát még erősen énközpontú és önző.

Azonban Isten hamarosan játékszabályának következő pontját alkalmazza. Elmenekül, megvonja tőlünk vigasztalását, azaz sötétségbe burkolózik. Úgy tűnik, mintha tényleg menekülne előlünk. De jobban megnézve be kell látnunk, hogy szeretetből menekül.

Ha a léleknek ennek ellenére sikerül hűnek maradnia és Kedvesét sötétségben és szárazságban mindenütt vágyakozva keresnie, megnyerte a szeretet játékát.

Íme a mindig ismétlődő játékszabály az Isten és ember közti szeretetjátékban: az isteni kedves időnként látzólag visszahúzódik az Őt szerető lélektől, sötétségbe burkolózik, s ezt azért teszi, hogy a lélek forró vágyakozással keresse, újra rátaláljon, és gyengéden átölelje Őt.

Szeretetből áldozat

Ami ma a világot megmenti, az a végtelen önzetlenség, az áldozatvállalás, a szeretetből vállalt áldozat. A szeretetnek kell éltetnie az áldozatvállalás lelkületét, az áldozatvállalásnak szeretetből kell fakadnia.

Kereszténynek lenni ma azt jelenti, hogy mindenünket, a legutolsót is odaadjuk. Pontosan ettől válunk gyümölcsözővé.

Az apostolok életében voltak pillanatok, amikor az Úr nehéz döntések elé állította őket. Egyáltalán nem kímélte őket. Bármennyire is tiltakozott ellene a természetük, bármennyire is panaszkodtak és morgolódtak. Az Úr rendíthetetlen marad. Nem ismer kompromisszumokat. Számára csak a „vagy-vagy” létezik, akkor is, ha mindannyian elhagyják.

Az apostoloknak alkalmasnak kell lenniük arra, hogy teljesítsék küldetésüket a világban. De a világban elvégzendő feladatokra csak oly mértékben lesznek alkalmasak, amilyen mértékben mélységes hit, izzó szeretet és határtalan áldozatkészség élteti őket.

Akinek küldetése van, teljesítenie kell azt akkor is, ha a legsötétebb és legmélyebb szakadékon át vezet az útja, akkor is, ha halálugrást halálugrásnak kell követnie.

Mit jelent Istennek szenteltnek lenni? Teljesen Istené vagyok. Ha teljesen az övé vagyok, akkor arra is kész vagyok, hogy életemet odaadjam érte. Ez a vértanúság lelkülete.

A szeretet útja a vértanúság útja. Ezért végig kell gondolnunk, van-e bátorságunk azt kérni, hogy a Szentlélek állandóan növelje szeretetünket.

Akinek a szeretet világa nem ismeretlen, avagy aki a Szűzanyával kötött szeretetszövetséget jó értelemben véve élete értelmének tekinti, az tapasztalatból tudja, hogy a szeretet áldozatból él, s hogy az áldozat táplálja a szeretetet. Ez öröktől fogva megmásíthatatlan törvény a szeretet birodalmában.

A dolog természetéből adódik, hogy minden önátadásban benne rejlik az önmagunkról való lemondás – ugyanúgy, ahogyan a szeretetben is egymást feltételezi az odaadás és az önmagunktól való elszakadás.

Bárcsak sikerülne az apostollal és Isten országának minden földi nagyságával együtt legmélyebb meggyőződésből megismételnünk: Dilexit me... Szeretett engem! Szeret engem... Akkor magától értetődő az életünkre vonatkozó következtetés: azért függök a kereszten a Megfeszítettel, mert szeret engem.

A szeretet készségessé tesz minket a legnagyobb áldozatra.

Aki a hűség szót szájára veszi, az ezzel egészen mély, őszinte igent mond a keresztre.

Ki az, aki le tud mondani a földi dolgokról, ha a szíve nem Istené?

Isten országában alaptörvény, hogy az Istennel való bizalmas kapcsolat állandóan lemondásra ösztönöz.

Ha tudni akarjuk, hogy odaadásunk valódi-e, nem íté-
hetünk az érzések hőfoka alapján, sokkal inkább asze-
rint, hogy milyen mértékben tudunk magunkról le-
mondani.

Mi szeretetünk növekedésének és valódiságának a bi-
zonyítéka? Az, hogy belül készek vagyunk a Jóisten-
ért és az Ő országáért mindent, de mindent odaadni.

A szeretet lángjának minden időben, amíg csak a Föl-
dön élünk, felemésztő, teremtő-alakító, újjáformáló
áldozati lángnak kell lennie.

Az igazi keresztény bölcsesség: a keresztnek és a
Megfeszítettnek a szeretete.

A szeretet legmagasabb foka az áldozatos szeretet. Ezt
bizonyítják mindennapi tapasztalataink, erről beszél-
nek a szakemberek, s az Üdvözítő maga is ezt mondja.
Ismerjük világos és utat mutató szavait: „Nagyobb
szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja ba-
rátaiért.” (Jn 15,13)

A női természet különösen is arra teremtett, hogy
szeressen, ezért arra is, hogy odaajándékozza magát,
és hogy áldozatot hozzon.

Számunkra mindig csak erről az egy dologról van szó:
hogy teljesen eloldjuk magunkat önmagunktól, és a
Szűzanyán keresztül teljesen hozzákössük magunkat a
Szentháromság Istenhez.

Ha azt akarjuk, hogy szívünk igazán Istené legyen, akkor újra és újra el kell oldanunk mindattól, ami Istennek nem igazán szerez örömet, mindattól, ami beteges, ösztönös, és ami önző.

Kiszolgáltatjuk magunkat az örök Atyaistennek, és csak azt tudjuk, s ezt mindig tudjuk, hogy azért vagyunk a Földön, hogy ezt az Atyaistent határtalan szeretettel, állandóan, áldozatokat hozva szeressük, szeressük minden helyzetben, mindegy, hogy egészségesek vagyunk-e vagy betegek, hogy olyan feladatunk van-e, amilyenre vágyunk vagy sem.

Mit tegyünk, ha dicsőségre vágyunk? Egyetlenegyet: keressük a Mennyei Atya tetszését. Egyetlen gondunk legyen csak: ne az, hogy minket dicsérnek és elismernek-e, hanem hogy Istent dicsőítik és elismerik-e. A magunk dicsőségét át kell engednünk a Mennyei Atyának, ugyanúgy, ahogy az Üdvözítő is tette nehéz keresztútján.

Azt a feladatot, amellyel megbíztál, elvégeztem, elvégeztem minden erőmet latba vetve. Felemésztettem magam. Ezt kellene, hogy elmondhassuk magunkról.

Saját akaratunk teljes rendelkezésre bocsátása bizonyára a legnehezebb kereszt, mivel szabad akaratunk a legcsodálatosabb, amink van.

Áldozatvállalásunk és szeretetünk ereje jelzi szentté válásunk mértékét. Amennyi áldozatot szeretetből meghozok, annyit haladok előre.

Legyünk titok. Minél többet szenvedünk belül, annál erősebbnek, jobbnak és boldogabbnak kell lennünk kifelé.

Csendes, rejtett hősiesség, ha kötelességemet napokon, hónapokon, éveken keresztül a lehető leghűségesebben teljesítem a legkisebb dolgokban.

Ne legyünk félig szentek! Lépjünk túl a közepszerűségen! Hűség kicsiben a végsőkig!

A léleknek magányossá kell válnia, ki kell üresednie. Ha nem szakad el magától, kívánságaitól, mindattól, amit szeret, mindattól, amihez ragaszkodik, akkor nehezen képzelhető el, hogy Istennel szent kapcsolatban áll, Vele szent kapcsolatot ápol.

Amikor Isten hősies kiüresedésre ösztönöz minket, és mi túl gyorsan nemet mondunk, nem tudjuk, hogy holnap vagy holnapután bekopogtat-e még egyszer.

A léleknek olyannyira el kell szakadnia önmagától, hogy végül átélje: csak azáltal létezhet, hogy bizalommal átadja magát a nagy isteni TE-nek.

Csak akkor lehetünk igazán Istenben elrejtve, ha szabadok vagyunk magunktól.

A szeretet legcsodálatosabb cselekedetei nem lehetségesek anélkül, hogy kiüresednénk. A szeretetnek kell megkönnyítenie számunkra, hogy mindent, ami drága nekünk, odaadjunk másokért.

Amikor egy nagy dologért közösen hozunk áldozatot, szorosabbá és bensőségebbé válik kapcsolatunk, mintha csak jól érezzük magunkat együtt.

A tudás csak egy pillanatra kelti fel érdeklődésünket, hosszú távon csak egy önmagától teljesen szabad szív kötheti le azt.

Hogy hasznára vagyunk-e a világnak – ebből a szempontból a legnagyobb jelentőséggel az bír, hogy egyre mélyüljön bennünk az áldozatos lelkület.

Természetesen nagyon fáj, ha ki kell mondanom, hogy egész életem szálnalmas tettek, fogyatékoságok, gyengeségek, hibák, vagy akár bűnök sorozata, de ez egyidejűleg örömet is okoz. Milyen szempontból? Felajánlhatom a Mennyei Atyának azt, ami könyörülő szeretetét bizonyos magától értetődőséggel, majd-hogynem kényszerítő erővel különleges módon levonja rám. Mi ez? Nem más, mint hibáim, gyengeségeim, nyomorúságos dolgaim batyuja. Nem üresíthetjük ki jobban magunkat, nem szakadhatunk el jobban magunktól, mint egy ilyen hozzáállással.

Amikor kereszt és szenvedés nagyon ránk nehezednek, akkor nem baj, hogyha ezt érezzük. Szabad, hogy érezzük, sőt akár sírhatunk is, akár panaszkodhatunk is. Nem ezt tette-e az Üdvözítő is? De végső soron minden mögött ott van egy isteni mosoly, egy örökké tartó isteni mosoly, mert Isten akarata, mindaz, amit szeretetből akar, életünkben beteljesedik, akkor is, ha testünk agyagedényét összetöri.

Krisztussal elveszni az Atyában

Ahogy a Szűzanya léte, úgy élete és cselekedetei is egészen Krisztusra, az Ő személyére és küldetésére irányulnak. Ezért oldódik fel Mária teljesen és mindörökké kizárólag Krisztus és Isten országának dolgaiban, gondjaiban és bajaiban, feladataiban és céljaiban.

Bárcsak megadná a Jóisten a Szűzanya közbenjárására, hogy igazán megértsük a Corpus Christi mysticumot¹⁰, bárcsak mélyen bevezetne a vele való szoros sors- és életközösségbe! Akkor sokkal alázatosabbak lennénk, sokkal nagyobb biztonságban éreznénk magunkat, és szent öröm töltene el minket, még ha szenvedünk is, hogy a minket érő sorscsapásokat, fenyítéseket vele együtt hordozhatjuk.

Ha szívünket az őszinte, személyes szeretet finom száilai kötik össze az Istenemberrel, akkor bensőnk figyelni kezd: Jézus minden szava az egész embert ragadja meg. S nem tudunk betelni szavaival, olyannyira mélyen egymásban és egymással élünk. Úgy tűnik számunkra, mintha életünk az Ő életének egy darabja volna. Sorsa nagyon is valódi értelemben a mi sorsunkká lesz.

Ahogy Krisztus gondolkodik és érez, ahogy él, szenved és meghal, úgy kell élnünk, szenvednünk és meghalnunk nekünk is, akik tagjai vagyunk.

10 Krisztus titokzatos Testét

Ha Krisztus bennem él, akkor hagyom, hogy Krisztus oldja meg bennem életem minden kérdését, hogy Krisztus szenvedjen bennem, de azt is, hogy Krisztus örüljön bennem. Akkor megbirkózom az élettél. Akkor fiatal vagyok. Az örök fiatalság távolról sem örök felületesség, hanem egyszerűen az isteninek, a túlviláginak a győzelme emberi természetem felett.

Az Üdvözítőnek egyetlen nagy eszménye volt: az Atya körül keringeni.

Az Üdvözítő egészen a saját világában él, olyan világban, ahol mások a súlyok, a mértékek és a távlatok. Nem test és vér, nem természetes vágyak, nem, nem, egyedül az Atya szeretetből fakadó akarata határozza meg szívének, akaratának, testének minden rezdülését. „Azért jövök, hogy akaratodat megtegyem.” (Zsid 10,9) Persze az emberi természet bizonyos helyzetekben felkiált: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a hely!” De ezt a gyermeki kérést túlharsogja a fenséges Ige: „De ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” (Mt 26, 39)

Miért leli tetszését az Atya Jézusban? Mert Jézusnak csak egy a fontos: az Ő akaratát szeretetben teljesíteni.

Krisztus magába akarja fogadni az övét, a legtitokzatosabb módon össze akar kapcsolódni velük, és mindannyiukat magával akarja vinni az Atya szívébe.

Ha nem részesülünk az Üdvözítő titokzatos gyermekségéből, amely az Atyához köti, akkor a leglényegesebb hiányzik belőlünk, akkor az élet sok nehézségére

sem tudunk választ adni, származzanak azok bármelyik oldalról, jó- vagy rosszakaróinktól.

Adjunk lehetőséget az Üdvözítőnek, hogy az atyai akarat, az Atya szeretetből fakadó akarata iránti tökéletes odaadása bennünk és rajtunk keresztül folytatódhasson és kiteljesedhessen.

Aki mindenről le akar mondani, annak először látnia kell maga előtt egy olyan eszményt, amely mindennel felér, amely a mindent jelenti számára: Krisztusban nagykorúvá válva szent merészséggel elveszni az Atya akaratában.

Ez a szabad ember valódi nagysága: Krisztusban és Krisztussal kiszolgáltatni magát az Atya szeretetből fakadó akaratának.

Az Atyaisten annyira szereti a helyesen megélt szabadságot, akaratunk és szívünk teljes elvesztését Krisztusban az ő legcsekélyebb kívánságai számára, hogy azért az örömért és dicsőségért, melyet a helyes szabadságszeretet néhány hőse okoz számára, azt a szégyen is vállalja, melyet emberek milliói okoznak neki.

Ahogy az Atyaisten a Fiával bánt, ugyanolyan játékszabályok szerint bánik atyai bölcsessége és szeretete velünk is, oly nagyon szeretett gyermekeivel, egy-
szülött Fiának tagjaival, testvéreivel. Így életünk minden eseménye – örömteliek és fájdalmasak egyaránt – az isteni szövetségesünkkel való legszemélyesebb viszony, legélőbb kapcsolat felé hajt minket, Is-

ten felé, Aki mindezeket személyes üdvünkre kigondolta vagy legalábbis megengedte.

Az Atya végtelenül irgalmas, végtelenül igazságos, mindentudó és mindenható: Ég és Föld Ura. Ezért az Ő közelében, az Ő kezei között biztonságban tudhatjuk magunkat, és feltétel nélkül átadhatjuk magunkat neki, szívből igent mondhatunk kívánságaira, és magunkévá tehetjük terveit.

Az atyai akarat legvégső és legmélyebb értelme ma és mindörökké a szeretet. Ez az a nagy titok, melyet a Fiú búcsúbeszédében egyértelműen felfed.

Jöhet bármi, minden Isten szerető akaratának, szeretetvének kifejeződése.

Életszentségünk abban a gyermeki szeretetben áll, mely mindent odaad az Atyának, akaratot és szívet egyaránt.

Amikor az isteni akarat iránti odaadásról van szó, szívesen egymás mellé állítunk három szót: patienter, libenter, ardenter!

Patienter! Türelemmel meghajlunk a terv előtt.

Libenter! Ezt szívesen és örömmel tesszük.

Ardenter! Vágyunk arra, hogy a Jóisten továbbra is „játsszon” velünk.

Könnyűnek tűnik átadni magunkat Isten szerető akaratának. De ha jobban megnézzük, a legnagyobb fokú hősiesség áll mögötte. Ezért mondja az Üdvözítő olyan

rettenetesen komolyan: Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy kardot (vö. Lk 12,51).

Tapasztalatból tudjuk: az eszünk igent mondhat, akarunk is megismételheti az igent, de milyen hosszú időre van szüksége a szívnek, amíg megadja magát! Ezzel számolnunk kell.

Mit kell tennem azért, hogy minden a javamat szolgálja? Teljesen ki kell szolgáltatnom magamat a szeretet Istenének.

Amikor az Atya lemondást követel, amikor el kell válnom a legkedvesebb emberektől, amikor megsemmisül kezem munkája: Krisztussal függök a kereszten, mert Ő szeret engem. Amikor azt kívánja, hogy testemet-lelkemet feláldozzam, hogy külső szabadságomat részben vagy teljesen feladjam: Krisztussal megfeszítettek, mert Ő szeret engem.

Büszkék vagyunk, amikor Krisztussal a kereszten átélhetjük az emberi erők megsemmisülését és az isteni erők felszínre törését az Atya dicsőségére és a halhatatlan lelkek üdvösségére.

Legyen meg a te akaratod! A te tetszésed, Mennyei Atyám, az egyetlen, amit keresek, nem a magam dicsősége, semmilyen körülmények között sem a magam dicsősége!

Milyen célt szolgál a liturgikus nevelés? Hogy az Üdvözítőnek a Mennyei Atya iránt tanúsított magatartását elsajátítsuk – azt a magatartást, amely a legna-

gyobb fokú szentséget hordozza magában –, mivel az az Üdvözítő magatartása.

Vajon a szentmise az atyai akarat iránti maradéktalan odaadás forrása volt-e eddig számunkra az Üdvözítő által, Benne és Vele?

A szentmisében egyesíthetem gyermeki odaadásomat az egyszülött Fiú végtelen önátadásával, és Vele együtt keringhetek az Atya körül.

Feladatom abban áll, hogy szentáldozástól szentáldozásig hagyjam az Üdvözítőt munkálkodni bennem, különösen azon, hogy minél inkább elszakadjak magamtól, és minél jobban átadjam magam az Atya akaratának. Egésznapí ténykedésemnek az atyai akarat iránti egyetlen nagy, fénylő önátadásnak kellene lennie.

Ha tényleg egészen Istené vagyok, ha Őt egész létemmel, szívem minden idegszálával szolgálni akarom, akkor bensőm legmélyén semmi sem nyugtalaníthat igazán, a legsúlyosabb megszégyenítés sem, ha képes vagyok azt mondani magamnak: ez csak eszköz ahhoz, hogy Istennek megmutassam: az övé vagyok, örömet akarok szerezni neki.

Létezik vasárnapi és hétköznapi öröm. A vasárnapi öröm tetőtől talpig átjár minket. A hétköznapi öröm nyugodt, békés megpihenés az örök Atya akaratában, Isten szeretettervében, szeretetében, lényében, szívében.

Ha az Atya nemcsak jóságos, hanem mindenható és igazságos Atya is, akkor magától értetődik, hogy gyermekiségünk magán viseli egy szolgálólány vonásait is. E kettőt mindig egymásban és együtt kell szemlél-nünk.

A mennyországért

A szüzesség értelme a feltétel nélküli, szívbeli ragaszkodás Istenhez és az Ő ügyéhez. Akinek nem ez a meggyőződése, és nem eszerint éli életét, az nem tud kitartani a szűzi élet nehézségei közepette, melyek emberi természetünk miatt mindig, de ma különösen is jelen vannak. A szűzi élet – lényegéből kifolyólag – egyszerűen bensőséges önátadást kíván Isten és az Ő ügye iránt.

Arról, aki kész alapvetően és állandóan lemondani az érzeki örömeiről, arról mondja az Üdvözítő: „Aki föl tudja fogni, fogja föl.” (Mt 19,12) És úgy gondolja, hogy ezt csak a mennyországért lehet megtenni.

Amilyen mértékben Máriává lettem, olyan mértékben vagyok maradéktalanul az örök szereteté.

Krisztus így szól: Mária, az enyém vagy! Legyél Mária a számomra! Ezért hívogatlak, ezért vagy udvarlásom és szeretetem tárgya.

Mária, az enyém vagy! Ezekből a szavakból érezhető a kegyelem feltartóztathatatlan áradása, amely el akarja tölteni lelkünket.

Mit jelent szűznek lenni? Nem csak azt, hogy maradéktalanul Istennek ajándékoztam magam, hanem azt is, hogy Istenért az embereknek is.

Maradéktalan önátadás Istennek és mély, önzetlen szolgálatkészség: ezek egy valódi szűzi lélek alapvető vonásai.

Az egyszerű szüzesség, tisztaság és gyermekség mindig magukban hordozzák a teljes odaadást is Isten és az Ő ügye iránt. Ha mindig csak azt szeretném, hogy a magam apró kívánságai teljesüljenek, akkor holnap, holnapután én leszek a legnagyobb vallásos egoista.

Ha azt akarjuk, hogy a szüzesség anyasággá legyen, újra és újra észre kell vennünk a lehetőséget arra, hogy áldozatot hozzunk, hogy fájdalmat okozzunk önmagunknak, akkor is, ha mindez hetekig vagy évekig tartana.

Nem tudunk szűzi módon élni, ha nem tanulunk meg szeretni, valóban szeretni, emberi módon szeretni, természetfeletti módon szeretni.

Aki Istenre tekint, az tiszta szívűvé válik! Tehát amilyen mértékben Istennel járunk, annyira lesz tiszta a szívünk, annyira fogja egész természetünk az érintetlenség jegyét magán viselni, s ezért felfelé törekedni.

A legfontosabb az, hogy tisztaságunk oly nemes legyen, hogy egész lényünket áthassa. A nemes lelkű emberek nagy emberek, akiknek egész lénye átlényegült.

A tisztaság Isten közelébe emel minket, Istenhez hasonlónak tesz minket, ugyanakkor segít is, hogy Őt egészen kivételes szeretettel vegyük körül.

A tisztaság azt jelenti, hogy megbirkózunk az élettel, úrrá leszünk felette, a tisztaság erőt, biztonságot, szabadságot jelent, és önzetlen szolgálni akarást rejt magában.

A titkom csak az enyém és az én királyomé!

Istennel – Istenért

Az Úr világhódító igyekezetének az én szívem világhódító igyekezetévé kell válnia.

Lelki buzgóságot kifejleszteni, azaz Isten feladatait a lehető legjobban teljesíteni csak lángoló istenszeretet gyümölcseként lehetséges.

Azáltal szeretnék Istené lenni, hogy az embereket Istenhez vezetem.

Isten ügyéért égek, és ha munkába merülök is, Istennél vagyok.

Áldozatkészségünk annál inkább feléled, minél nagyobb a feladat. Számíthatunk rá, hogy az áldozatokkal teli élet hosszú távon hihetetlenül gyümölcsöző lesz.

Nagyságom nem látható tettekben mutatkozik meg. Ez lehet látszólagos hősiesség is. Az én nagyságom, mint az Üdvözítőé is abban álljon, hogy tetteim, cselekedeteim Istenben gyökereznek. Csak ha magán viseli az isteni akarat pecsétjét, lehet nagy a művem, ha mégoly rejtve marad is.

Amit egy lelki ember tesz, az jóval hatásosabb, mint az, amit egy állandóan nyüzsgő ember egy halom munkával létrehoz.

Rajtam nem múlik. Csak azon múlik, örök Isten, hogy Te uralkodsz a világon, hogy segíthetek neked, égi Édesanyám abban, hogy műved megvalósuljon itt a földön. Hogy milyen módon, az nem lényeges.

Ha lelkem mélyén Istenbe kapaszkodom, és Isten azt akarja, hogy megoldjak egy feladatot, mennyire nem fog érdekelni semmi más, aminek nincs köze ehhez a feladathoz! Akkor közben már nem a dolgok saját értéke lesz a fontos, hanem Isten maga, és minden dolog a szerint a mérce szerint nyeri el értékét, amely magában Istenben van.

Nem tudjuk a világot visszavezetni Istenhez, ha mi magunk egyidejűleg nem keressük újra és újra az élő Istenhez vezető utat, ha nem leszünk mi magunk a szó igazi értelmében Isten váraivá.

Életünkkel mutassuk meg, hogy Isten él.

Az ember nincs mindenben kiszolgáltatva a természetben uralkodó ok-okozati összefüggéseknek. Képes az árral szemben úszni, ő maga is kezdhet új ok-sági láncot, mivel szabad akarata van. Szabadon dönthet, és elhatározását minden akadály ellenére megvalósíthatja.

Ha Máriát korábban a fennálló rend védelmezőjeként, a Hortus conclusus¹¹ őrzőjeként látták, most mindekelőtt a szétzilált rend megmentőjeként szeretne feltűnni és hatni. Ezért jelentősen átalakul Mária- és emberképünk. Mindkettőben jobban kell hangsúlyoz-

11 Elzárt kert = Paradicsom

nunk a szabad személyes döntést, a szabad, személyes, felelősségteljes közreműködést a szétrombolt keresztény társadalmi rend újjáépítésében, legyen bár szó az alapsejtről, a családról, vagy a közösség más megjelenési formáiról.

Minden vallás gondoskodik olyan helyekről, ahol eszményi emberek és csoportok meleg légkört sugároznak, amely a kívülállókat ellenállhatatlan erővel vonzza, és az Ég felé ragadja. Mindaz, amit ilyen helyek létrehozásáért és lélekkel való átítatásáért teszünk, egész környezetüknek javára válik. Így lehet viszonylag kis erőfeszítéssel tartós és hosszú távú hatást elérni.

A Szentlélek erőterében

A Szentlélek adományai nélkül lehetetlen az új közösség, az új társadalmi rend új embertípusát megformálni. Ahhoz túl nagy az összeomlás, túl sok és nagy a nehézség, és túl kevés a rendelkezésre álló segítség. Heroizmus és radikalizmus nélkül, tanúságtévő és önfeláldozásra kész lelkület nélkül nem sikerülhet ez a szokatlanul nehéz feladat. Csak azok az emberek, akik kifejezetten égi mércével mérnek, csak azok, akik képesek merészen vállalni a halálugrást eszük, akaratuk és szívük ellenében, vezető szerepben eszközként csak ők tevékenykedhetnek egy új világért és világrendért, az értékek átértékeléséért a jövő új egyházát és családját szem előtt tartva.

A Szűzanya gondoskodik arról, hogy a Szentlélek az egyház szentté válásáért végzett nagyon fontos küldetésében teljes nagyságában, teljes dicsőségében egyre inkább átjárja lelkünket, szellemünket.

A nagy nevelő, a Szentlélek, de a drága Szűzanya nagy célja is ez: Totum pro toto!¹² Teljes odaadás, teljes rendelkezésre bocsátás.

A nagylelkűség természetfeletti erényét csak a Szentlélek adhatja meg nekünk, mert az önmagunkról való teljes lemondás, önmagunk teljes odaadása nélküle elképzelhetetlen.

12 Mindent mindenért!

A Szentlélek adományai a vallásos élet csodálatos csirái.

A lelki adományoknak köszönhetően lelkünk készségesen és szófogadóan adja át magát Istennek, mint élete alkotójának, fenntartójának és beteljesítőjének.

A Szentlélek természetfeletti adományai olyan lelki képességek, melyek készségessé, hajlandóvá teszik a lelkünket arra, hogy nagyobb nehézségeket is könnyűszerrel és örömmel győzzön le.

Nem fogjuk tudni fenntartani az állandó szeretetkapcsolatot Istennel, ha a Szentlélek nem működik bennünk. Ezért fontos, hogy nagy-nagy vágyat ébresszünk magunkban a Szentlélek iránt.

Egyszerűen kérnünk kell, hogy a Szentlélek betöltsön minket, s azután át is kell adnunk magunkat neki.

Csak a Szentlélek adhatja meg, hogy Isten jelenléte betöltsön minket.

Abban mutatkozik meg, hogy a Szentlélek alaposan megragadott minket, hogy emberközpontú szemléletünk erőteljes fordulatot vesz, és istenközpontúvá válik.

A jámborság adománya képessé tesz minket arra, hogy mély, bensőséges szeretettel állandóan Isten körül keringjünk.

A Szentlélek az idők végezetéig Krisztust akarja világra hozni, új krisztusi embereket akar világra hozni. De csak ott fogja ezt megtenni, ahol megtalálja a Szűz-

anyát. Grignion¹³ felfogása szerint ez Isten országának egyik törvénye.

A Szentlélek mindenütt a „lelki edényt”, Máriát keresi a lelkekben, hogy megtölthesse őket adományaival. Ha nem találja Máriát, visszahúzódik.

Makacs önfejlődésemet fel kell adnom, különben nem lehetek összhangban a másikkal, nem tudom átadni magam a Szentlélek ösztönzéseinek, nem kerekedhetek lassacskán felül a világ csábításain, az ördög támadásain és saját elvadult ösztöneim csalóka káprázatán.

Adjon nekünk Isten Lelke, a Szentlélek új lelket, új szívet, adja meg, hogy szeressük, ha megvetnek minket, szeressük a lelki szárazságot, s adjon ugyanakkor rendíthetetlen bizalmat is: Ő hordoz, megtart, szeret, az Övé vagyok, és Ő az enyém.

A Szentlélek az, aki Isten gyermekeinek lelkében a biztonság érzését felébreszti, a biztonságnak azt a bizonyosságát, melyet békességnek hívunk, lelki békeségnek.

Az a lélek, amely a Szentlélek erőteljes hatása alatt áll, hihetetlen biztonságban érzi magát Isten ölés, a legszentebb Háromság ölés. Az ilyen lélek jámbor, együgyű: csak Istent látja, csak az Atya dicsőségét, az Atya örömét.

13 Lásd a 6. lábjegyzetet a 36. oldalon

Istennél

Istené vagyok. És mivel Istené vagyok, Istennél kell lennem gondolataimban, szívemben, akaratomban.

Állandóan otthon kellene lennünk a túlvilági, természetfeletti valóságban.

Lelkünkben egyre inkább fel kell élednie az indulatnak: Közelebb hozzád, Istenem!

A tabernákulum előtti imán kívül, a közös imán kívül, amelyben az Úr ott van azok között, akik együtt vannak, hogy Őt kérjék, szeretnünk és gyakorolnunk kell a naponkénti, magunkban és titokban végzett imát is. Azt az imát, amely közben senki sem lát minket, csak Mennyei Atyánk, amelyben teljesen magunk vagyunk Vele, és senki sem tudja, hogy hozzá imádkozunk, olyan együttlétben, olyan gyönyörűséges titokban, amelyben szívünket szabadon kiönthetjük, távol minden szemtől.

Ha már tudjuk, hogy Isten velünk jár, miért ne szakítanánk meg időről időre tennivalóinkat, hogy bensőnkben dicsérjük, szájalmas mivoltunkat és gyengeségünket neki megvalljuk, szeretettel kegyelmét kérjük, szívünket neki felajánljuk, neki köszönetet mondjunk. Semmi sem tud olyan biztosan, s egyben olyan észrevétlenül megszabadítani minket az önszeretettől, mint az Istenhez való állandó visszatérés; hiszen az önszeretet csak teremtményekkel kapcsolatban értelmezhető.

Mindennapi tevékenységeink közé be kellene illesztenünk olyan időszakokat, amelyeket Istennel teli magányban töltünk. Mit akarunk ilyenkor? A Jóistennel kapcsolatba kerülni, a világot kizárni, a magunk körül való keringést félretenni, az Atyaistennel kettesben elidőzni, a Szentháromság Istennel, a Szűzanyával, az egész természetfeletti világgal és valósággal együtt lenni.

Óriási dolog, ha megtanulunk a Jóistennel kettesben lenni.

A legfontosabb, hogy megtanuljunk személyesen imádkozni, megtanuljuk elmondani, hogy mit érzünk, mit szeretnénk, mi esik nehezünkre. Nem arról van szó, hogy állandóan beszélnünk kell. Ha lelkiileg már érettebbek vagyunk, akkor az imádkozásban a legsebbe maga az együttlét, az, hogy egymásnál s egymásban vagyunk. Lényegében ez a legfontosabb.

Nemcsak a hit hőseivé kellene válnunk, hanem a remény és a szeretet hőseivé is. Ha nem fogadjuk el ezeket az ajándékokat, ha nem igyekszünk magunk is, hogy ezek az ajándékok teljesen kifejthessék bennünk hatásukat, soha nem várhatjuk, hogy otthonossá válunk a másik, a túlvilági, természetfeletti világban.

Ha nem hitből élünk, ha nem válik sajátunkká a hit valósága, sosem lesz miénk személyesen az Isten, Aki kiragadjon minket a sajátos modern elmagányosodásból, amely a ma emberének egyik betegsége.

Minél jobban elmélyül lelki életünk, annál jobban összpontosít egész érzelmvilágunk a bennünk lévő legszentebb Háromságra.

A hit fénye képes úgy megvilágítani bensőnket, hogy ráébredünk az igazságra: a legszentebb Háromság temploma vagyunk. De mi ennek az előfeltétele? Az, hogy a magunk számára meghaljunk.

Lelkünk Szentháromság-templomocskájában állandóan istentiszteletet kell tartanunk.

A szüntelen ima a szív imája, a szív hajlandósága, hogy mindenütt igent mondjon arra, amit Isten akar, és nemet arra, amit saját kívánságaink követelnek a Jóistentől való eltávolodásunk miatt.

Lelkünk nem csak hasonlítani akar Istenhez, cselekedeteiben és gondolkodásában nem csak Istené akar lenni, hanem el akar Benne merülni, egy akar Vele lenni, amennyire ez egy teremtmény számára csak lehetséges.

Az imádás tökéletes odaadás az élő, végtelen Isten iránt.

Az imádás abból táplálkozik, hogy a kicsiny teremtmény korlátaival együtt egyre mélyebben belegyökerезik az istenibe, a szeretet személyes, háromságos Istenébe.

Az istendicsőítés erényének legmagasabb foka az imádás. Általa kinyilvánítom: Isten a legnagyobb Úr.

Azt tehet, amit akar. Én pedig ezzel a tettemmel életemet mindennap újra odaadom, hogy rendelkezessen velem, ahogyan és amikor akar.

Az Istent imádó ember tudja: Istené a legfőbb felség- és rendelkezési jog felettem, teljesen tőle függök.

Mint bűnös teremtménynek ezt a függőségemet úgy kellene kifejeznem, hogy feláldozom magamat, mindent, ami vagyok, s amim van. Az áldozat az imádás igazán mély kifejeződése.

Fontos törvényszerűség: amikor megszűnünk az imádság gyermekei lenni, kezdjük elveszíteni az első szeretetet is, még akkor is, ha különben hősies tetteket hajtunk végre.

Istenben boldogan, szabadon és gazdagon

Mivel Isten szeretetéből születtünk, feladatunk abban áll, hogy mély szeretetben egyesüljünk Vele. Ez az egyesülés majd a túlvilágon válik teljessé. Itt a Földön olyan mértékben lehetünk boldogok, amilyen mértékben sikerült Istennel egyé válnunk.

Isten a mi boldogságunk, Isten a mi hazánk. Minden más túl kevés számunkra.

Szeretetéhségünket csak Istennél és Istenben elégíthetjük ki.

Hosszú, fáradságos, fájdalmas és sok nehézséggel teli az az út, amelyet a szerető léleknek bátran vállalnia

kell, mielőtt a Kármel-hegy csúcsán az Istennel való teljes szívcsereének örvendezhet.

Miben gyökerezik az öröm? A komoly küzdelemben, hogy maradéktalanul odaadjuk magunkat a háromságos Istennek.

A Jóistentől semmit nem akarok megtagadni, egészen oda akarom adni magam neki – e komolyan vett elhatározás egyik leglényegesebb hatása: kimondhatatlan békesség.

A Jóisten nyilvánvalóan azt akarja, hogy a természetes öröm ne legyen elég számomra. Nyilvánvalóan teljesen magához akar vonzani, hogy ő legyen örömöm és maradéktalan odaadásom tárgya.

Istennek szenteltnek lenni: ez valami felettébb nagy, boldogító és örömteli, valami felettébb gyümölcsöző dolog.

Isten Lelke nem enged el minket. Ezért zenghet az örömének.

A szentmisében az Istenember erőt akar adni nekünk, hogy a nap folyamán örvendező, türelmes, hősies kereszthordozók legyünk az ő képére és példája nyomán.

Ha az Üdvözítőt szívből szeretem, akkor hasonlóvá akarok válni hozzá. És ha az Üdvözítő a kereszt gerendájából egy szálkát nekem ajándékoz, abban boldogság rejlik.

Senki nem veheti el tőlünk, hogy örüljünk Isten kívánságának és akaratának, akkor sem, sőt akkor a legkevésbé, ha nagy áldozatokat követel tőlünk.

Az Üdvözítő segíteni akar nekünk a nap folyamán, hogy megszabaduljunk rabszolgaláncainktól és örüljünk akkor is, ha fájdalmat okoztak nekünk.

Az az igazán szabad ember, aki belsőleg szabad, és teljesen kiszolgáltatta magát Istennek.

Amennyire átadjuk magunkat Istennek, úgy növekszik igazi szabadságunk, Isten gyermekeinek igazi békessége.

Minél bensőségesebbé válik Isten iránti szeretetünk, annál inkább részesül Isten gazdagságából.

A valódi szeretet az egymást szeretők titokzatos egységében, vagyis szíveink egybeolvadásában csúcsosodik ki. Általa először is csodálatosan részesülünk a másik életéből, és gazdagodunk a másik személyén keresztül. De ha helyesen fogadjuk, akkor erősíti személyiségünk magját is, oly módon, ahogyan az másként nem lehetséges.

Ha átadom magamat Istennek, ha bebizonyítom neki, hogy szeretem, az övé vagyok, ha nem ágálok ellene, ha igent mondok, akkor a Jóisten folyamatosan azon dolgozik, hogy mesterművet faragjon belőlem.

Nehézségek nélkül, áldozatok nélkül, harcok nélkül sosem válhatunk nagygyá. A nagy emberek mindig a kereszten születnek.

Amikor egyszerően és alázatosan elajándékozunk magunkat, akkor hihetetlen fizikai és lelkiező lakozik bennünk.

Minél inkább igyekszem szeretetben Istenre hagyatkozni, annál inkább áldássá válik számomra minden. A keresz és a szenvedés kiteljesíti a személyiséget.

Mit jelent számunkra a keresz a hit fényében? A keresz nemesít, a keresz megtisztít, a keresz megdicsőít.

Lelkünknek, bensőnknek meg kell dicsőőlnie, a Szentlélek megdicsőült otthonává kell válnia.

Semmi sem tehet minket alázatosabbá, mint annak tudata, hogy gyenge, kicsi, szegényes áldozatainkat a Jóisten mindig gazdagon megáldja.

Végő soron azért szeretjük a Szűzanyát, hogy az Atyának örömet szerezzünk, és az Üdvözítő végakarát megvalósítsuk. Személyiségünk növekedését és elmélyülését, az akarat erejét és szilárdságát, a lélek gazdagságát és mélységét és még sok-sok mást is csak ráadásként kapunk. Ez az ideális állapot.

Ifjú, azaz alkalmazkodó, nagy dolgok iránt lelkesedő és áldozatot örömmel vállaló szívekre van szüksége a Szűzanyának. Csak ilyeneket tud eszközként felhasználni a megváltás művében az Úr állandó hivatalos

társa és segítője, Isten népének jóságos, hatalmas és bölcs nevelője, a nagy antidiabolicum¹⁴, az acies bene ordinata¹⁵ e forradalmian kavargó, istentelen, ördögi időkben. Mindenki, aki csatlakozik hozzá és kiszolgáltatja magát neki, mindenki, akit magához vonz, lelkében örökké fiatal marad, akkor is, ha teste elfárad, és ereje elfogy.

Minél inkább meghalunk a magunk számára, annál vidámabbnak és boldogabbnak kell lennünk; annál felszabadultabbá, annál egyszerűbbé, érintetlenebbé és naivabbá kell válnunk, minél inkább fájdalmat okozunk magunknak.

Nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk az öröme, a természetfeletti öröme, arra, hogy Jézus és Mária legszentebb szívében otthon legyünk, hogy a legeslegszentebb Háromság szívében otthon legyünk.

Aki a drága Szűzanyában és Szűzanyával élte életét, az gazdag személyes tapasztalatból örömmel vallja az arsi plébánossal¹⁶ együtt: „Oly sokat merítettem ebből a szívből, hogy már réges-rég ki kellett volna ürülnie, ha nem lenne kimeríthetetlen.”

Életem értelme Krisztus és Mária, s ha meghalok is, az csak nyereség számomra. Akkor eltűnik minden földi akadály, amely még elválaszt attól, akit szeretek.

14 Az ördög nagy ellenpólusa

15 A jól szervezett csatasor

16 Vianney Szent János (1786-1859)